

1

ลูกหยีที่ไม่ใช่ผลไม้

ทุกวันที่ 1 และ 16 ของเดือน คือวันที่ชาวประชาตั้งตารอคอย

วันที่สาวกเลขศาสตร์ ขานับเลขทั้งหลายต่างใจจดใจจ่อว่าเลขที่ตัวเองคำนวณได้นั้นผลลัพธ์จะออกมาเป็นอย่างไร เลขที่บังเอิญได้มาจะถูกสักสองตัวใหม่ หรือจะสามตัวตรงๆ ได้ก็ยิ่งดี

ทว่าก่อนจะไปถึงเวลานั้น เลขเหล่านั้นจะไม่มีความหมายเลย ถ้าไม่ได้ชื่อ...

ไฉ่ต๋าว A-Math : พี่

ไฉ่ต๋าว A-Math : ยังรับอยู่รีเปล่า

เพียงเสียงตั้งข้อความดั่งขึ้นและทักมาด้วยประโยคสั้นๆ เท่านั้น ปลายนิ้วเรียวก็พิมพ์ตอบกลับแทบจะในทันที

LK.Yee : รับจ้า

LK.Yee : ส่งมาเลย

LK.Yee : โอนจ่ายก่อนเที่ยงนะ

เท่านั้นก็เป็นอันรู้กัน เพราะไม่ถึงชั่วจิตใจต่อมาตัวเลขสามตัว บนล่างหน้าก็ตามมาพร้อมกับสลิปโอนเงินแนบท้าย แม้จำนวนเงินจะไม่มากเท่าไร แต่คนรับก็ยิ้มกว้าง กดส่งสติ๊กเกอร์หน้าตาน่ารัก

กลับไป

หญิงสาวผมยาวเลยปามาเล็กน้อย มัดผมหางม้าขึ้นไปลวกๆ
เน้นทะมัดทะแมงเข้าว่า คำว่าสมุดเล่มเล็กมาจดเลขลงไป จากนั้นก็รวม
จำนวนเงินทั้งหมด

ส่งต่อ?

ส่งทำไม...ก็เธอนี่ละเป็นเจ้าของ!

เดดไลน์ของการปิดรับยอดคือเที่ยงวัน ส่วนใครที่มาหลังจากนั้น
ก็...

ใจ็กรอบดีก : น้องๆ ยังรับเลขใหม่ พี่ลิ้ม

ก็รับ!

LK.Yee : รับค่ะพี่

LK.Yee : รีบๆ เลยนะ ไม่เกินบ่ายสามให้พิเศษแล้ว

ใจ็กรอบดีก : ทุกเลขรีเปลา อั้นมัย

LK.Yee : ไม่อั้นค่า รับทุกเลข!

ใจ็กรอบดีก : จัดไปเลยน้อง!

และอีกไม่ถึงหนึ่งนาทีต่อมา ตัวเลขก็มาพร้อมกับสลิปไอนราวกับ
คนส่งรอกดอยู่แล้ว เพียงแค่วเธอพยักหน้าเท่านั้น

ดวงตากลมโตเป็นประกายเมื่อเห็นจำนวนเงินที่มากขึ้น

เอาละ...มันมากกว่าเดิมอยู่หน่อย แต่ก็ไม่ได้มากมายอะไรขนาด
นั้น คนเราก็ยังต้องกินต้องใช้ จะให้มาเล่นห่วยอย่างเดียวจนหมดตัว
ได้ยังไง

แต่ถึงจะคนละเล็กละน้อย พอมารวมๆ กันแล้วก็ไม่น้อยเลยละ
ปลายนิ้วเรียวกดจิ้มเครื่องคิดเลขอีกครั้ง ยอดเงินที่เข้ามาเสร็จ
สรรพรวมกันทั้งหมดทำให้ใบหน้าหวานระบายนัยมัจจนดวงตาเป็น
สระอิ

“ฮ้า...แฮปปี้ดีจริงๆ” ลูกหยีชูมือขึ้นสูงทำท่าดีใจเหมือนเด็กๆ

จากนั้นก็เดินๆ กระโดดๆ ไปเปิดตู้เย็นหยิบกล่องน้ำผลไม้มาเจาะดู
ให้ชื่นใจ แล้วนั่งไถโซเซเลียลดูอะไรไปเรื่อยเปื่อยรอเวลา

เทรนด์ฮิตวันนี้ส่วนมากก็ไม่พ้นเลขเด็ดเลขดังจากเจ้าพ่อเจ้าแม่
ทั้งหลาย บางสายก็ขึ้นชื่อแม่นยำจนเจ้ามือหลายคนปิดไม่รับเลขนั้น
มูมปากบางยกยืมพลังสายหน้า

“กลัวทำไม ออกที่ไหนกันเฮอะ”

เลขพวกนี้เอาจริงๆ ไม่ค่อยออกเท่าไรหรอก เจ้ามือกินเรียบ
ดังนั้นไม่ว่าจะเลขอันจากไหน เลขดังจากใครเธอรับหมด และนี่ก็เป็น
ปัจจัยส่งเสริมอย่างหนึ่งที่ขยายฐานลูกค้าออกไป เพราะชื่อเสียงบอก
ต่อว่าเจ้ามือใจ!

ที่ผ่านมาอาจจะมีแจ็กพอตถูกบ้าง แต่เมื่อบวกลบคูณหารแล้ว
เธอก็ยังได้กำไร ดังนั้นเลขพวกนี้ก็เหมือนการคืนกำไรให้ลูกค้า บางที
อันแต่ไม่ออก เจ้ามืออย่างเธอก็กินเรียบ

ไล่มาอีกนิดก็เจอข่าวชวนหัว ตำรวจลงพื้นที่แล้วบอกว่าหวย
ได้ดินไม่มี...

ทุกคนรู้โลกรู้ แต่คนข้างบนไม่รู้ ตลกนะว่าไหม
แต่ว่าก็ถูกของเขานั่นละ ที่ว่าไม่มีได้ดินเพราะมันยกขึ้นมาบน
ดินให้เห็นจะจะ คาคาทำทายเป็นตาตำรวจมาก

แต่ต้องกลัวอะไร?

รายที่ทักแชนมาเอานาทีสุดท้ายนั้นไม่ใช่ร้อยเวรที่ประจำอยู่สน.
แถวนี้หรอกเหวอ

ชีวิตร้อยเวรคือร้อยเวรสมชื่อจริง เธอไปบังเอิญเจอคุณพี่คนนี้
นั่งกึ่งโง่กึ่งขี้กิ้ง บ่นถึงงานที่ยิ่งกว่าดินพอกหางหมู ก็ไม่ได้อยาก
มีส่วนร่วมหรอก เจ้ามือหวยกับตำรวจยืนกันคนละฝั่ง โต๊ะที่นั่งกินโง่
ก็เช่นกัน

มันคนละฝั่ง แต่ดันหันหน้าเข้าหากัน ช่วยไม่ได้ที่คำรำพึงวันนั้น

รัวมาขนาดนี้จะมื่ออะไรถ้าไม่ใช่ถูกหวย!

ลูกหียึกัดเข้าโปรแกรมสนทนา แต่ยังไม่กดเข้าไปอ่าน เพียงดูหน้าเซตรวมซิมลงไปก่อน ทว่าข้อความสุดท้ายของคนทีส่งมาดันเป็นสติ๊กเกอร์ เธอเลยไม่รู้ว่าประโยคก่อนหน้าคืออะไร

มีแค่เซตนี้เซตเดียวทีมีความเคลื่อนไหว หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึก ตั้งสติแล้วกดเข้าไป

ไอ้ตัว A-Math : พี่ลูกหีย

ไอ้ตัว A-Math : ผมแม่งเศร้าว่ะ

ไอ้ตัว A-Math : ถูกหวย...แตก!

ไอ้ตัว A-Math : <สติ๊กเกอร์หมีร้องไห้ น้ำตาท่วมตื่น>

“เฮ้อออ!” เสียงถอนหายใจโล่งอกดังขึ้นยาวเหยียด แล้วก็แอบมองค้อนเจ้าของรูปโปรไฟล์ทีเป็นเด็กหนุ่มผิวขาวใส ใสแวนกันแดดพิงเสาวเรียวอชต์อย่างเท่ สวนทางกับชื่อทีตั้งได้โคตรมั่งมั่ง

“เด็กบ้า ส่งมาซะอย่างกับถูกหวย” ถึงจะค้อนขอดแบบนั้น แต่นึกกลับจิ้มพิมพ์ส่งไป

LK.Yee : โอ้ๆ นะ

LK.Yee : รอบหน้าเอาใหม่

ถึงมันจะดูไร้ศีลธรรมไปสักนิด แต่ถ้านับว่าเป็นการปลอบใจก็คงไม่ผิดเท่าไร...มั้ง

ไอ้ตัว A-Math : แน่นอนพี่ ผมแม่งแค้นว่ะ

ไอ้ตัว A-Math : ไหนว่าแม่น ถูยยย!

ลูกหียหัวเราะขำ ความแค้นของอีกฝ่ายทะลุจออกมาถึงนี่เชียว โชคดีทีพ่อหนุ่มน้อยนี้แค้นเจ้าของเลข ไม่ใช่เจ้ามือแบบเธอ เด็กนี่ก็เป็นอีกคนทีซันตามเลขจากแหล่งใบ้เลขชื่อดัง

แล้วก็เป็นอย่างทีเห็น...

LK.Yee : น้องตัว รอบหน้าเปลี่ยนคนได้แล้วมั้ง

บางทีลูกหยีก็ไม่เข้าใจว่าจริงๆ ที่เลขจากคนเดิมที่ตามมันไม่เคย ถูก ทำมายทำไม่ถึงขยันตามติด สงสัยจะเป็นพวกเจ็บไม่จำ

ไอ้ตัว A-Math : ผมชื่อเต

ไอ้ตัว A-Math : ไม่อะพี่ ผมจะตามแม่งจนกว่าจะถูกอะ

ไอ้ตัว A-Math : มันต้องโดนสักงวดเถอะ

โอเค...ไม่ใช่เจ็บไม่จำหรอก แต่น่าจะเป็นพวกแค้นฝังหุ่น

ลูกหยียิ้มขบขันให้แกการแก้ไขชื่อ เป็นอีกครั้งที่น้องตัวแสบเป็นชื่อที่เธอไม่เคยเรียกถูก ก่อนจะบ่นกระปอดกระแปดระบาย

LK.Yee : โอเค 5555+

LK.Yee : จั๊นก็สู้ๆ จำ

เล่นจนกว่ามันจะได้...ตามสบายเลยจ้า เธอชอบ

นอกจากวันที่ 1 และ 16 ที่ลูกหยีจะวุ่นๆ นิดหนึ่ง เวลาอื่นเธอก็จะว่าง

ว่างแบบว่างมาก...

งานสมัยนี้หายาก ใครต่อใครก็บ่นกันว่จัน ไม่ว่าจะเด็กเพิ่งจบใหม่ หรือใครที่เริ่มทำไปแล้วรู้สึกที่ไม่ใช่ทางของตัวเอง พอออกจากงานมาก็เลยเป็นทางของฝุ่น

เส้นทางสายฝุ่นที่เตะกันจนฟุ้งกระจาย

เคยมีคนบอกว่าย่าเลือกงาน งานมืออยู่เยอะเยาะมากมาย ใครที่บอกว่าหางานไม่ได้แสดงว่าไม่คิดสู้ แต่อันที่จริงแล้วลูกหยีคิดว่าไม่เลือกเลยก็คงไม่ได้ ศิลปศาสตร์ เอกอิงก์ เกียรตินิยมอันดับหนึ่งแบบเธอ จะให้สมัครไปเป็นพนักงานเสิร์ฟชั่วโมงละสี่สิบบาทก็ไม่ไหวรีเปล่า

ไม่เห็นแก่หน้าตัวเอง ก็เห็นแก่หน้าอาจารย์ทั้งหลายที่ปากเปือกปากจะสั่งสอนมาสักหน่อยเถอะ

แล้วมาเป็นเจ้ามือหวยคือเห็นแก่หน้า?

วู้ย! อันนั้นมันงานอดิเรกฆ่าเวลา
ที่สำคัญ เคยมีคนบอกไว้เหมือนกันว่า...อย่าอายทำกิน
เนี่ย..เป็นเจ้ามือห่วยแบบใช้แอกเคานต์หลักจริงๆ ไม่อายเลย
ด้วย และเพราะเป็นแบบนี้จึงน่าเชื่อถือมากกว่าพวกที่ใช้แอกสำรอง
ไม่ออกหน้า ไม่ออกชื่อ ออกชื่อแค่ชื่อในวงการ

ส่วนงานอื่นๆ ที่ตรงสายก็เชื่อว่าไม่ได้สมัครไป แต่คุณสมบัติ
ผู้สมัครที่ลงไว้มันช่างเจือจางความหวัง

“ยินดีรับนักศึกษาจบใหม่ แต่อ้วงเล็บข้างหลังไว้ว่าประสบการณ์
ทำงานสองปี นี่ยังไงหือ” คนหางานเกาหัวตัวเองอย่างหงุดหงิด

งานตรงสาย เงินพอใช้ได้ ที่สำคัญเดินทางสะดวก เว้นอย่าง
เดียวว่ารับนักศึกษาจบใหม่ที่มีประสบการณ์ที่ทำเอาสงสัยว่ายังไง

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็กดสมัครและแนบเรซูเม่ไปแบบไม่คาดหวัง
ก็ไม่ใช่งานแรกที่ระบุคุณสมบัติผู้สมัครแบบนี้

Truuu Truuuu

เสียงเรียกเข้าจากสมาร์ตโฟนที่ตั้งไว้เป็นเสียงเฉพาะทำให้สาว
ร่างบางละสายตาจากโน้ตบุ๊กเหลือบมอง อันที่จริงไม่ต้องมองก็รู้ว่า
เป็นใคร แต่มันเป็นสัญชาตญาณของร่างกายที่จะหันไปหาสิ่งที่กำลัง
เรียกร้องความสนใจ

เหอะ...เรียกต่อไปเถอะ

เสียงนั้นเรียกความสนใจได้ไม่ถึงเสียวินาที แต่ถ้าจะให้พูดตาม
จริงก็คือ มันเรียกความสนใจได้ดี เพียงแต่คนฟังทำเป็นไม่สนใจก็
เท่านั้น

ทั้งเวลาไว้ยู่ครู่หนึ่งให้ดูไม่เป็นการกดรับเร็วเกินไปจนดูคล้าย
กระตือรือร้น หรือซ้าเกินไปจนปลายสายวางไปซะก่อน เจ้าของเครื่อง
จึงค่อยเอื้อมสุดแขนหยิบมาสไลด์ปลายนิ้วกดรับ

“ลูกหยีพูดคะ”

“ชีวิตยังดีอยู่ใช่ไหม” มุมปากบางกระตุกยิ้มกับคำทักทายที่มาพร้อมกับน้ำเสียงค่อนข้างอ่อนโยน

เดาสิว่าคนในสายเป็นใคร?

แต่อย่าเดาเลยเพราะไม่น่าถูกหรอก คงไม่มีใครคิดว่าประโยคนี้อาจมาจากคุณนายราตรี

คุณนายราตรี...ชื่อจริงๆ ของคุณแม่ที่เคารพของเธอเอง!

เป็นคำทักทายที่เก๋ก๊าดไปเลยใช่ไหมล่ะ

“มีกินมีใช้ สบายหายห่วงค่ะ” ลูกหยีตอบกลับไปให้อีกฝ่ายสบายใจ

“ไม่ต้องมาประชดประชันใส่ฉัน”

อู๊ย! รู้ด้วยเหวอ

“ประชดที่ไหนกันคะ หยีมีงานมีเงินซื้อของกินของใช้ ชีวิตสบายจะตาย”

สบาย-จะ-ตาย...คำนี้ต้องกัดฟันพูดนิดหน่อย แต่เธอจะไม่เผยออกไปให้ปลายสายรู้หรอกนะ

ส่วนงานที่แปลว่าเจ้ามือห่วย อันนี้ก็ให้รู้ไม่ได้เหมือนกัน

“ทำมาเป็นปากแก่ง”

“แม่เป็นห่วงหยีใช่ไหมล่ะ” เธอเน้นปากแก่ง แต่อีกฝ่ายนะปากแข็ง ลูกหยีรับรู้ออกนี่เป็นอย่างดี เธอจึงไม่ได้น้อยอกน้อยใจกับการสนทนาในครั้งนี้ แม้ว่าที่ออกมาจะเป็นคำประชดแดกดันซะส่วนใหญ่ก็เถอะ

“ห่วงทำไม ฉันก็แค่โทร. มาเช็คว่าแกยังไม่อดตายคาคอนโดก็เท่านั้นแหละ”

“หยีไม่กล้าตายที่คอนโดแม่หรอก เดี่ยวห้องขายไม่ออกก็เรียกหมอมือมาไล่หยีกลายเป็นผีเร่ร่อนพอดี ทุกวันนี้ก็เร่ร่อนอยู่แล้ว”

“ก็บอกให้กลับมาทำงานที่บ้าน” น้ำเสียงคนพูดอ่อนลงเล็กน้อย

และหากเป็นวิดีโอคอลลูกหยีคงจะเห็นว่าคนเป็นแม่ทำท่าอ่นนอก
อ่นใจขนาดไหน

“ไม่เอาอะ หยีไม่ชอบ”

“ไม่ชอบก็ตื่นรอกหาที่ชอบๆ เาเองแล้วกัน ปากเก่งให้ตลอดรอด
ฝั่ง อยู่ได้ชมชานกลกลับมาขอทำงานที่บ้านเชียว” น้ำเสียงของคุณนาย
ราตรีเช่นเขี้ยวไม่น้อย แต่ลูกหยีก็ยังยิ้มได้และแหงกกลับไปด้วยน้ำเสียง
ขบขัน

“คิดถึงหยีก็บอกกันดีๆ สิ”

“ใครคิดถึง ฉันไม่คุยกับแกแล้ว พุดไม่รู้เรื่อง!”

คนปากแข็งเหมือนโดนจับได้เลยชิงตัดสายหนีไป ส่วนคนปาก
เก่งได้แต่มองหน้าจอตัดไปแล้วเหวอๆ ก่อนที่เสียงหัวเราะใสๆ จะ
ดังก้อง

เธอรู้ว่าคนทางโน้นเป็นห่วง แต่เธอก็มีทีสิแถมด้วยความดื้อด้าน
เป็นที่สุด อะไรที่ไม่ชอบอย่าได้บังคับให้ทำ และถ้าบีบบังคับมากๆ เธอ
ก็พร้อมหลบหัวกระเป่าออกจากบ้าน ประกาศศักดา ยืนด้วยขาของ
ตัวเอง

เหมือนอย่างตอนนี้...

ดังนั้นแม้ชีวิตจะไม่สบาย งานก็ยังไม่ได้ เงินก็ไม่ค่อยจะมี แต่
ลูกหยีก็ไม่มีทางกลับบ้านไปให้เสียศักดิ์ศรีแน่ๆ

ควรต้องรู้ว่าเธอจากมาอย่างหงส์ จะกลับลงไปอย่างหมาไม่ได้!

“หยีคิดถึงแม่ คิดถึงพ่อเหมือนกันนะ แต่หยีไม่ชอบงานที่บ้าน
จริงๆ ขอโทษนะคะ” เจ้าของประโยคบอกผ่านความรู้สึกไปกับลม
แอร์

บ้านเกิดเธออยู่ทางตอนใต้ของประเทศติดกับทะเล อาชีพหลัก
ของคนแถวนั้นคือออกเรือจับสัตว์ทะเลมาขาย ครอบครัวของเธอก็เช่น
กัน ต่างกันเล็กน้อยตรงที่เงินทุนหมุนเวียนในครอบครัวมีมากและมี

ความรู้ในเชิงบริหาร แพลลาราตรีจึงขยับขยายจากแพลลาเล็กๆ จนปัจจุบันเติบโต

แพลลาราตรี...แรกเริ่มเดิมทีก็ไม่ได้ชื่อนี้หรอก

พ่อเธอเป็นคนริเริ่มธุรกิจนี้ตั้งแต่ก่อนแต่งงานกับแม่ ตอนนั้นยังไม่มีชื่อเรียกด้วยซ้ำ ทำแค่คัดปลากุ้งที่จับมาได้ส่งให้แก่ร้านอาหารประจำ พ่อพ่อแต่งงานกับแม่ที่มีความรู้ทางบริหารอยู่บ้าง แพลลาแห่งนี้ก็เริ่มขยายโดยอาศัยชื่อเสียงของวัตถุดิบที่มีคุณภาพ สดใหม่ หลากหลาย ตอบโจทย์ความต้องการของผู้บริโภค

พอเริ่มมีชื่อเสียงก็ต้องมีชื่อแบรนด์เป็นของตัวเอง คงไม่ต้องบอกไข่มุกว่าบ้านนี้ใครใหญ่ ดูจากชื่อก็คงรู้ เห็นแบบนี้ไข่มุกว่าพ่อเธอไม่มีปากมีเสียงนะ เพียงแต่เสียงที่ออกมาเป็นเสียงเห็นด้วยกับแม่ซะส่วนใหญ่

แย่ะชะมัด...เห็นเมียดีกว่าลูก

ดังนั้นเมื่อคุณนายราตรีอยากให้เธอเรียนบริหารธุรกิจเพื่อกลับไปดูแลกิจการครอบครัว พ่อของเธอจึงเห็นดีเห็นงาม ส่วนลูกกตัญญูอย่างเธอก็ตอบรับความคาดหวังนั้นด้วยการออกไปเลือกเรียกศิลปะศาสตร์

แล้วเลวเนอะ...

นั่นเป็นการก่อกบฏครั้งแรกและประสบความสำเร็จ แต่ไม่ใช่กับครั้งที่สองหลังจากเรียนจบ

ลูกหนีชอบกินอาหารทะเล แต่ถ้าต้องคลุกคลีอยู่กับมัน...มันไม่ใช่ทางของเธอ

กลิ่นคาวปลา ความเฉอะแฉะของสถานที่ เธอไม่ถูกจริตกับมันจริงๆ

เพราะแบบนั้นละ คุณนายราตรีจึงตัดหางปล่อยวัดโดยมีคุณเรื่องฤทธิ์ หรือพ่อของเธอช่วยยื่นกรรไกรส่งให้ แต่ลูกหนีไม่ซีเรียส

หรือก

ก็อย่างที่บอกไปว่าแม่น่ะเป็นประเภทปากแข็งแต่ใจอ่อน ไม่ว
อย่างนั้นเธอจะได้มาอยู่คอนโดนี้หรือไง

เพียงแค่...ให้มาแค่ที่ซุกหัวนอน แต่ไม่มีเงินสักบาท

ก็เลยต้องดิ้นรนกันต่อไป เธอไม่ยอมชมซานกลับไปง่ายๆ หรือก!

2

ทุกขลาภ

ชายหนุ่มหน้าตาดีสองคนที่เดินคู่กันถึงจุดสายตาได้ไม่น้อย โดยเฉพาะถ้าคนหนึ่งเป็นหนุ่มน้อยหน้ามนสไตล์คิวต์บอย อีกคนหล่อคมสันดู สายตาแพรวพราว ซึ่เล่นหน้อยๆ นอกจากคนที่ผ่านไปมาจะมองด้วยสายตาเพื่อแกลมโมแล้ว สาวๆ บางคนยังเผลอทำตัวเป็นกัปตันเรือ จ้วงพายพาคู่ชิปสู่ชีวิตในความคิดของตัวเอง

สองหนุ่มที่เป็นเป้าสายตาทั้งหลายนั้นคล้ายว่าจะชินแล้วจึงไม่ได้สนใจเท่าไร หากมีเผลอไปสบตาเข้าให้ก็จะส่งรอยยิ้มอัธยาศัยดีไปเพียงเท่านั้น

เพียงเท่านั้นก็แทบจะทำให้คนได้รับรอยยิ้มเหลวเป็นก้อนแป้งอยู่ ณ ตรงนั้น

“ไอ้ท่าธนู ส่งยิ้มเรียวดอีกแล้วนะมึง” หนุ่มหน้ามนด่าเพื่อนข้างตัวเมื่อรอยยิ้มของมันทำเอาสาวที่เดินไปมองตาค้างจนเผลอเดินชนเอกซ์สแตนด (X-stand) ที่โพรโมตสินค้าจนป้ายล้ม

“ทำมาด่ากู มึงหุบยิ้มให้ได้ก่อนเถอะไอ้เต ปากจะฉีกถึงธนูแล้ว” ธนูสวนกลับไม่แพ้กัน ก่อนจะสะกิดเพื่อนให้เลี้ยวเข้าร้านอาหารข้างหน้า

“CFK มึงจะแตกไก่ไอ้หน้าหนวดนี่อะนะ”

“ทำไม? หรือมึงจะแตกไก่อ่างลึบดาวข้างถนน ฎุได้นะ”

“ไม่ๆ ตากแอร์วีนนี้ก็ได้...พักนี้เป็นหี้ยอะไร แตกไก่อทุกวัน” เต
พิมพ์เสียงค่อย แต่คนข้างตัวก็ยังได้ยิน และนอกจากไม่สะทกสะท้าน
เจ้าตัวยังไหวไหว

“เป็นหี้ยแตกไก่อะถูกแล้ว มึงก็แตกกับฎุไม่ใช่?”

เออ! สรุปว่าหี้ยทั้งคู่!

เนื่องจากเป็นวันธรรมดาและไม่อยู่ในช่วงเวลาพัก โต๊ะในร้าน
จึงว่างพอให้คนทั้งคู่เลือกนั่งสบายๆ เดกับธนูเดินเข้าไปโต๊ะในสุด สงบ
เงียบที่สุด หลังจากไปสั่งอาหารเสร็จแล้วยกมา ด้านหน้าของสองหนุ่ม
ตอนนี้คือไก่อทอดสีเหลืองดูกรอบน่ากินคนละสองชิ้น เฟรนช์ฟรายส์
กล่องเล็กๆ และน้ำสื่อดามีฟองอีกคนละแก้ว

“เวทนาฉิบหาย ธนูสายเปย์ เปย์สาวจนตัวเองไม่มีข้าวแตก”
เตเบะปากกับชุดไก่อทอดที่อยู่ด้านหน้าเพื่อน โดยที่ลืมไปว่า...

“มึงก็ไม่ต่างกัน” สายตาเหยียดหยามของธนูมองไปยังชุดเมนู
ของคนพูดที่เหมือนกันเต๊ะกับของเขา

ไกโดนใจแบบฉบับโพรมิชั่น ใช้คะแนนจากค่ายมือถือแลกมา
อิมจังตั้งค้อยู่เกือบครบ!

“ฎุไม่ได้เปย์สาว” เตเอ่ยค้าน ช่วงนี้เขาไม่มีเงินก็จริง แต่สาเหตุ
ไม่ได้มาจากการเปย์สาวเหมือนไอ้หาธนูที่เปย์เพลินจนเงินเกือบหมด
บัญชี ต้องมาใช้พอยต์แลกไก่อเกือบฟรีกินมาจะครบสี่ปาด้าแล้ว

เวทจริงๆ แต่วานะ...

“เออ มึงถูกหวยแตกนำเวทนายิ่งกว่าฎุ” หนุ่มหน้าคมแสะยะยิ้ม
สวนด้วยฝีปากที่คมไม่แพ้ใบหน้า และก่อนที่คนฟังจะได้โต้อะไรกลับ
มา ธนูก็ปิดปากมันอีกครั้งด้วยความจริงที่ยิงเข้ากลางใจดัง ฉึก!

“ฎุไม่ได้แตกข้าว แต่ได้แตกสาวที่เปย์”

คำตอบนั้นปิดปากที่กำลังจะอ้าเถียงได้อย่างสนิท

เตจ้วงมีดแทงไก่ด้วยความคับแค้น จินตนากรว่าน้องไก่ตรงหน้าเป็นไอ้หน้าทีชื่อว่าธนู หลังจากหั่นมันเป็นชิ้นๆ แล้วยัดใส่ปากจนหมด ตามด้วยคุณน้ำอีกอีกใหญ่ อารมณ์เดือดๆ ที่เกิดจากความอิจฉาปนคั่งแค้นถึงได้สลายไปพร้อมกับความซ่าของน้ำอัดลมที่ไหลผ่านคอ

“รอห้วยออกพุงนี้กูก็จะมีแตกแล้ว” เตหยิบกระดาศเซ็ดปากมันแผลิบของตัวเองแล้วขิงใส่

“มีแตก หรือถูกแตกเอาตีๆ” ธนูส่ายหัว

เพื่อนของเขาคนนี้ชอบความเสีียง ไม่ใช่เสีียงตาย แต่เสีียงเงินสูญหายละลายไปกับน้ำ ถึงมันจะเล่นทีละไม่มาก แต่ถ้าเอามารวมกันหลายๆ งวดก็นับว่ามากอยู่

เขาเห็นมันเล่นก็ครั้งก็ไม่ถูกสักที แต่มันก็ไม่เซ็ดไม่จำ รอบนี้เล่นไม่ถูก รอบหน้าต้องเล่นแก้แค้น

ไอ้บ้า...

“ระวังเถอะมึง ฝิพนันจะเข้าสิงสักวัน มีบ้านชายบ้าน มีรถขายรถ หมอตัวนะมึง” เขาเตือนมันด้วยความหวังดี การพนันไม่เคยทำให้ใครรวย คนที่รวยเห็นจะมีแต่เจ้ามือ

“กูก็เล่นซำๆ น้า” เตแย้งเสีียงอ้อย เข้าใจว่าเพื่อนเป็นห่วง ธนูส่ายหัว ซี้เกียจจะด่าให้เปลืองน้ำลาย เล่นซำๆ อะไรของมันจนเกือบจะไม่มีเงินกินข้าวเหมือนเขา

เอ่อ...เหลือเงินพอให้กินข้าวอยู่นิดหน่อย

ชายหนุ่มเปลี่ยนคำเมื่อด่าไปแล้วรู้สึกว่ามันมาโดนตัวเอง

ต้นเดือนมีอันจะกิน ปลายเดือนไม่มีอะไรกิน...นั่นเป็นการรณรูปปกติ แต่นี่เพิ่งจะกลางเดือนเท่านั้น เขาก็จะเหี่ยวแห้งเป็นปลากรอบแล้ว

กระเป๋ไปนั้นของน้องจินนี่แม่งแพงส์!

“มาช่วยกูลุ้นวันนี้ดีกว่า ถ้าถูกกูจะเลี้ยงข้าวไข่เจียวมึงได้ถึงสิ้น

เดือนอะ”

ธนูเหล่ตามองเพื่อนที่ฉีกยิ้มแบ่นส่งมา อยากจะอุยใส่หน้ามัน แต่เอาเถอะ อย่างน้อยข้าวไข่เจียวก็ดีกว่ามาม่าละวะ

“เออ ขอให้รอบนี้มึงได้มึงโดน!”

212224

274 886

923 516

86

ตัวเลขที่ขึ้นอยู่บนหน้าจอเรียงลำดับจากรางวัลที่หนึ่ง เลขหน้าสามตัว เลขท้ายสามตัว จบด้วยรางวัลเลขท้ายสองตัวทำให้มือคนที่กำลังถือสมาร์ตโฟนสั้นน้อยๆ ก่อนที่เจ้าของเครื่องจะเงยหน้าขึ้นมองคนตรงข้ามด้วยดวงตาที่เอ๋อคลอหยดน้ำ

“ถูกแตกสิ้นะ” ธนูไม่ถามให้มากความ เขาสรุปจากอาการที่เห็นได้ในทันที น้ำตาคลอ बै้าแบบนี้มีแต่ถูกหวยกินเท่านั้นละ

แต่ดูเหมือนเขาจะเดาผิด เพราะริมฝีปากที่ส่ายยิ้มทั้งที่ตายังน้ำ

“86 86 86 โว้ย! ถูกสองตัวล่างฮ่าๆๆ”

อ้อ...น้ำตาแห่งความดีใจ

เดหัวเราะลั่นร้านดีใจจนเป็นบ้า ดีที่ไม่มีคนเท่าไร และพวกเขาที่นั่งอยู่ในมุมที่ค่อนข้างส่วนตัว คนในร้านจึงไม่แตกตื่น

“กูรู้สึกได้ว่าดวงกำลังมา เจ้านี้แม่งแม่นจริง”คนที่เพิ่งถูกหวยกอดอกขีดหน้าด้วยความภาคภูมิใจ ก่อนที่จะตบฝ่ามือลงบนโต๊ะเสนอหน้าบอกอย่างมั่นใจในความคิด

“กูบอกแล้วว่าของแบบนี้มันต้องตาม”

แต่คนฟังกลับส่ายหัวจนใจไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น แต่เรื่องนี้บอกให้รู้อย่างหนึ่งว่า...

ถ้ามันเป็นผี เชื่อได้ว่าเป็นตัวอย่างของวิญญาณอาฆาตที่จะตามจองเวรจนกว่าจะตายกันไปข้างหนึ่ง

นำกลั้วฉิบหาย

ฉุนเฉียวมองเพื่อนกดนิ้วรั้วส่งข้อความในแชต เดว่าคงส่งไปหาเจ้ามือ

ส่งสารเจ้ามือฉิบหาย

ไอ้ตัว A-Math : พี่หยา

ไอ้ตัว A-Math : 86 วะพี่

ไอ้ตัว A-Math : ผมกุกกุก

ไอ้ตัว A-Math : เรต 70 ไซปะ

ไอ้ตัว A-Math : $70*50=3500$ นะพี่

ไอ้ตัว A-Math : ออย่าลื้มผมมม

ไอ้ตัว A-Math : <สติ๊กเกอร์หมีปิดตัวเซ็น>

ถ้าจะบอกว่าคนถูกหวยตีนเดิน ผังเจ้ามือหวยก็ตีนเดินไม่แพ้กัน...

เลขอัน เลขดังที่ใครต่อใครไม่รับ แต่เธอรับ

รับครั้งแรก...รวย!

ครั้งที่สอง....รวย!

ครั้งนี้...รวย!

เจ้าพ่อเลขเด็ดที่เป็นศิลปินดังทำเอาบรรดาตึงเฮ้ไปตามๆ กันเมื่อเลขท้ายสองตัวของยอดฟอลโลเวอร์ ดันเป๊ะชะตรงกับเลขหวยออก

ลูกหยีกุมขมับตัวเอง สองนิ้วบีบนิ้วให้ผ่อนคลาย เธอยังไม่ทันได้ตรวจสอบเลข แต่ก็รู้แล้วว่าวงวอนนี้มียอดจ่าย เพราะเสียงดังตึงๆๆๆที่รั้วเข้ามา

มาจากคนเดียวยังพอคิดดีได้ว่าเป็นน้องตัวเจ้าเก่าที่หักมาบน แต่ดังมาจากหลายคนคือคิดดีไม่ได้ เมื่อรวมกับอาการตาชวากระตุกนิดๆ แล้ว ลูกหยีก็ทำนายอนาคตตัวเองได้

ราศีเมถุนในช่วงนี้ มีเกณฑ์เสียทรัพย์ก้อนโต...

“เฮ้อออ!”

เสียงถอนหายใจยาวเหยียดมาจากร่างบางที่นอนแผ่ราบไปกับพื้น ข้างตัวมีสมุดบันทึกและปากกาที่วางระกระกะ อีกข้างมีสมาร์ตโฟนวางลวกๆ หน้าจอที่แสงสว่างเพ็งดับไปทำให้เห็นยอดรวมบัญชีผ่านๆ ที่สีหลัก

หน่วย สิบบ ร้อย พัน...

จากยอดหมื่นสู่หลักพันในเวลาสั้นๆ ไม่ถึงยี่สิบนาที

สติเกอร์ขอบคุนแดงรัวขึ้นมาชื่นชมให้แก่ความโหนวไม่แพ้กัน แต่เจ้ามือห่วยอย่างเธอกลับไม่ได้ซาบซึ้งตรึงใจสักนิด เปลี่ยนเป็นไม่มีใครถูกห่วย ไม่ต้องส่งสติเกอร์มาอวยยังจะได้เสียกว่า

“คืนกำไรให้ประชาชน” น้ำเสียงหมดอาลัยตายอยากให้กำลังใจตัวเอง พร้อมทั้งปลอบใจว่าอย่างน้อยก็ไม่ถึงกับล้มจม กำไรจากงวดก่อนๆ ก็ครอบคลุมรายจ่ายในงวดนี้

แม้ว่ามันจะทำให้บัญชีเหลือเงินอยู่แค่แปดพันกว่าๆ ก็ตาม ร่างที่นอนตายเหมือนซอมบี้ค่อยๆ ลุกขึ้นมา นั่ง จับผมเผ้าที่ยีจนยุ่งไม่เป็นทรงเข้าที่ สองกระจกสำรวจหน้าตาอีกสองสามทีก็เกียจศีร์การ์ด ไทโรศัพท์ และกระเป๋าสตางค์ออกจากห้อง

ซานมไซ่มุกจะเยียวยาทุกสิ่ง

ไม่ไกลกับคอนโดเป็นคอมมูนิตีมอลล์ มีร้านอาหารและร้านนั่งชิลๆ เปิดให้บริการ ยามเย็นที่นี้มักจะมีคนพลุกพล่าน ทว่าในเวลาที่ยังไม่มีใครเลิกงาน สถานที่แห่งนี้เรียกว่าสงบ

“ฮอริลิตลาเต้เพิ่มมุก หวานน้อยคะ” สั่งเสร็จก็กวาดตามองไป

รอบๆ ร้าน หาทำเลที่นั่ง

เก้าอี้ทรงสูงตรงบาร์หันหน้าเข้าผนังด้านในสุดเป็นหมุดหมาย เมื่อได้เครื่องดื่มของตัวเองมาลูกหยีก็ตรงไปยึดครองมุมตรงนั้น วางข้าวของที่ถือมาบนโต๊ะฝั่งด้านใน จากนั้นก็หยิบหลอดพลาสติกขึ้นมา แกะแล้ว ปู!

เสียงปึกหลอดทะลุผ่านซีลฝาแก้วดังปู ตามมาด้วยใบหน้าจิ้มลิ้มที่ก้มลงไปดูดเครื่องดื่มขึ้นมาอีกใหญ่

“ชื่นใจ” ปากที่ชุ่มชื้นจากลิปกลอสรวมกับเครื่องดื่มที่เพ็งดื่มไป ขยับเคี้ยวเม็ดไข่มุกหนึบหนับ พอหมดก็ยกแก้วขึ้นมาดูดอีกครั้ง พลังหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมากด

ไม่ได้เข้าห้องแชต ไม่ได้เผือกในโซเชียล แต่เปิดเล่นเกมคลายเครียดต่างหาก

เกมบิงลูกแก้วสีๆ ให้จับขบวนก่อนที่มันจะไหลลงหลุมไปเพื่อผ่านด่าน เกมง่ายๆ แต่เล่นได้เพลินๆ เล่นไปนานเท่าไรไม่รู้ รู้สึกตัวอีกที เพราะชายเสื้อที่ถูกกระตุก

ก๊ก ก๊ก...

ลูกหยีสะดุ้งขึ้นมาจากหน้าจอ หันซ้ายมองขวาคิดว่าใครมาเรียก แต่ไม่ว่าจะทางไหนก็ไม่มีใครทั้งนั้น ทว่าความรู้สึกที่ชายเสื้อถูกดึงยังคงอยู่

ตรงนี้ไม่มีใคร แล้ว ‘อะไร’ ที่ดึงชายเสื้อเธอ?

ดวงตากลมโตที่เจือด้วยความงุนงงและวูบไหวด้วยความหวั่นๆ หลบลงไปมอง แล้วก็ต้องเอียงคอสงสัย

เด็กที่ไหน?

เด็กหญิงตัวน้อยเงยหน้าจ้องมองมาตาแป๋ว ลูกหยีหันมองซ้ายขวาก็ไม่เห็นว่ามากับใคร แต่เด็กไม่ได้เกิดจากกระบอกไม้ไผ่ และถึงไซ่ตรงนี้ก็ไม่มีไผ่สักต้น

แน่นอนว่าเด็กนี้มีพ่อแม่ หรืออย่างน้อยๆ ก็พี่เลี้ยง แต่ฮัลโหล...
ไม่มีใครอยู่ตรงนี้สักคน

แรงกระตุกยังคงอยู่และต้นเหตุก็เกิดจากฝ่ามือเล็กๆ ที่กำชาย
เสื้อของเธอไว้ แก้มยุ้ยๆ ของอีกฝ่ายช่างล่อลวงให้ยื่นมือไปดึงอย่าง
มันเขี้ยว ดวงตากลมโต แพขนตายาววนกะพริบพริบๆ ริมฝีปากแดง
ฉ่ำขยับหุบหยับเหมือนเคี้ยวอะไรสักอย่าง

เคี้ยวน้ำลาย...

“หนู...หลุดมาจากไหนคะลูก”

หญิงสาวโดนความน่ารักแป้วแห้วใจมตีเข้าอย่างจัง เด็กน้อย
ที่เห็นว่าคุณสูงเท่าเข้าตอนเธอนั่งเก้าอี้สูง พอลงมายืนก็พบว่าความ
สูงที่แท้จริงอยู่ประมาณสะโพกเธอพอดี

น่าจะสามสี่ขวบได้มั้ง

“คุณพ่อคุณแม่ไปไหนคะ” สามสี่ขวบพูดพอรู้เรื่องบ้างแล้ว
ลูกหยีจึงย่อตัวลงไปที่ระดับสายตาเท่ากัน เอ่ยถามเด็กน้อยด้วยความ
เอ็นดู

“หาย” เสียงใสกึกว่ามาลั่นๆ แบบนั้น ตามด้วยใบหน้าที่ผู้ลง
ไปเล็กน้อย

ลูกหยีอยากจะดึงแม่หนูน้อยมากอดรัดพาดเหวี่ยงซะจริงๆ หนูนี้บ
มากลูกเอ๊ย!

“หนูหายมา หรือคุณแม่หายไปคะ”

คำถามนี้แตกต่างอย่างชัดเจน ถ้าหายมาเองแสดงว่าเจ้าตัวน้อย
เดินตามความสนใจอะไรบางอย่างออกมา ซึ่งป้านี้คนเป็นแม่คงกำลัง
ตามหาให้วุ่น แต่ถ้าคนเป็นแม่เดินหายไป แสดงว่าอีกฝ่ายถูกอะไรบาง
อย่างดึงความสนใจจนลืมลูกสาว

แบบนี้มันน่าปล่อยให้ตามหาซะให้เซ็ด

แต่ดูเหมือนคำถามเธอจะยากไป เพราะเด็กน้อยเอียงคอมอง

มาด้วยสายตางูจง

เอาเถอะ...ไม่ว่าจะแบบไหน ปานนี้ผู้หญิงคนนั้นคงกำลังตามหาลูกสาวให้ควักอยู่แน่ๆ

“มานั่งกับพี่สาวก่อนไหมคะ” ลูกหยีถามความสมัครใจ

อันที่จริงเธอควรจะไปหาประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประกาศเด็กหาย แต่ที่นี้ดันมีประชาสัมพันธ์ก็เหมือนไม่มี ดังนั้นแทนที่จะอุ้มเด็กเดินร่อนไปร่อนมาให้สวนกับคนตามหา ผู้เธอนั่งอยู่ตรงนี้ก็คอยมองหาใครที่กำลังวิ่งวุ่นจะดีกว่า

เมื่อเด็กน้อยพยักหน้าหงึกๆ ลูกหยีจึงเปลี่ยนที่จากมูมในชุดไปนั่งรอดสายตาอยู่หน้าร้านแทน

“...”

“...”

ดวงตาแป๋วที่จ้องมองมาท่ามกลางความเงียบทำให้เธอไม่รู้จะพูดอะไร เพราะมันไม่ได้มองมาที่พี่สาวคนสวย แต่มองมายังแก้วไข่มุกที่ยังกินค้างไว้ครึ่งหนึ่งต่างหาก มุมปากเล็กๆ มีหยดน้ำซีมออกมานิดๆ ปากจิ้มลิ้มขมุบขมิบเคี้ยวน้ำลาย

และจบด้วยดาเมจสุดท้ายที่ซ็อนสายตาขึ้นมองสบ

เกินด้านจริงๆ

“อยากกินไหมคะ” ในที่สุดเธอก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ และทันทีที่ส่งคำถามนั้นออกไป แวดตาเหม่อมองนิ่งๆ แบบไม่กล้าเรียกร้องก็เปล่งประกายระยิบระยับ

“ได้ไหมค้า” เสียงหวานใสเจือออกอ้อนนิดๆ กระชากใจคนฟังให้ไหววูบ

มีบ้านขายบ้าน มีรถขายรถ เอาไปให้หมดเลยจ้า

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ หนูอยากได้แก้วไหนเอ่ย” ลูกหยีฉีกยิ้มกว้างให้เด็กน้อยแล้วพางูมือเดินไปยังหน้าเคาน์เตอร์

แม่หนูตัวน้อยทำท่าชะเง้อชะแง้มองไม่เห็น ลูกหียี่จึงย่อตัวแล้ว
คืบขึ้นมาให้เห็นชัดๆ เสียงเล็กๆ บอกขอบคุณ ก่อนนิ้วเล็กๆ จะชี้ไปยัง
รูปของแก้วเครื่องดื่มสีชมพูมีเจลลี่สีๆ ผสมอยู่ด้านใน รวากับเล็งไว้
ตั้งแต่แรกแล้ว

“อันนั้นค่า” บอกเสร็จก็หันมายิ้มแป้นให้เจ้ามือ

ลูกหียี่อยากจะบอกว่า...เธอนะเจ้ามือหวย และเจ้ามือหวย
ไม่เลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำใครหรอกนะ

ที่สำคัญ เธอยังเป็นเจ้ามือหวยที่เพิ่งโดนหวยกินจนเงินเกือบวบ
หมดบัญชีอีกต่างหาก

เฮ้อ!

ลูกหียี่นั่งมองริมฝีปากจิ้มลิ้มดูคนน้ำด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย
มีความสุข พอรู้ตัวว่าถูกมองก็ส่งยิ้มตาหียี่มาให้เธอ ฝ่ามือบางเอื้อม
ไปยี่หัวทวยๆ อย่างมันเขี้ยว

“อร่อยไหมคะ”

“ค่า” เด็กหญิงตอบกลับอย่างมีมารยาทเสร็จก็ยิ้มกว้าง แล้ว
ก้มดูคนน้ำขึ้นมาจนแก้มยู่ๆ ตอบลง

เชื่อแล้วว่าอร่อยจริง

“หนูชื่ออะไรคะ” ลูกหียี่รอให้อีกฝ่ายเคี้ยวเจลลี่หมดจึงได้ถาม
ขึ้น และเสียงใสๆ ก็ตอบชื่อตัวเองเสียงดังฟังชัด

“ลูกหิวค่า...พี่สาว...” ท่าทางเอียงคอดินๆ หลังจบคำว่าพี่สาว
ทำให้คนมองรับรู้ได้ว่าเจ้าตัวน้อยคงกำลังถามกลับตนเองอยู่

“พี่สาวชื่ออะไรคะ” นั้นน่าจะเป็นคำถามเต็มๆ

ลูกหียี่บอกชื่อตัวเองไปแล้วก็ได้เห็นใบหน้าเด็กนั้นทำตาโต จาก
นั้นก็ฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิม ริมฝีปากจิ้มลิ้มพิมพ์...ลูกหียี่ ลูกหิว้า

สอง ‘ลูก’ มองสบตากันแล้วหัวเราะคิกคักให้แก่ความบังเอิญนี้

ลูกหยาี้ ลูกหว่า...

ถ้าชื่อจะสมพงศ์กันขนาดนี้ ให้เธอเล่นบทพี่สาวแสนดีสักวันจะ
เป็นไร

ลูกหยาี้ชวนเด็กน้อยพูดคุยแล้วเหลือบมองนอกร้านไปเป็นพักๆ
สลัดกับส่งคำถามไปเป็นระยะจนรู้ว่าเจ้าตัวมากับพี่เลี้ยง แต่แม่หนูโดน
หมี่ตัวโตที่อยู่หน้าร้านดึงดูดเข้ามา รู้ตัวอีกทีพี่เลี้ยงก็หายไปแล้ว

ปานนี่ร้องไห้ไปแล้วมั้ง ลูกหยาี้นึกถึงพี่เลี้ยงของเด็กหญิงลูกหว่า
ซึ่งก็ไม่ผิดจากที่คิด ทางฝ่ายพี่เลี้ยงนั้นยามนี้กำลังยกหูโทรศัพท์
เล่าความเสียงสั้น น้ำตาไหลพราก ยิ่งเมื่อปลายสายกล่าวคาดโทษจน
เสียงลอดออกมา เจ้าตัวก็ยั้งหน้าซีดสะอื้นฮัก

“หนูคลาดสายตารับโทรศัพท์แป๊บเดียวเองคะ หันกลับมาน้อง
ก็เดินหายไปแล้ว”

“แล้วหาแถวนี้รึยัง”

“หาแล้วคะ ไม่มีเลย” คนเป็นพี่เลี้ยงอยากจะเสริมว่า ถ้าเธอหา
เจอก็คงไม่โทร. มาสารภาพบาปหรอก แต่เพราะหาไม่เจอถึงได้กลั่นใจ
โทร. มาบอก

“หาให้ตัวอีกที ห้องน้ำ ร้านขนม ร้านขายของที่มีตุ๊กตาน่ารักๆ
ลองเข้าไปถาม ดันกำลังรีบไป” ปลายสายพูดจบก็กดตัดไป แน่นอน
ว่าถึงเธอจะไม่ได้ตอบรับ แต่ก็ต้องวิงวนหาเด็กน้อยให้ตัวอีกครั้งอย่าง
แน่นอน

แน่นอนว่าหลังจากนี้เธอคงต้องโบกมือลางานพี่เลี้ยงเด็กของ
บ้านนี้อย่างน่าเสียดาย

เวลาผ่านไปจนกระทั่งสตรอร์เบอร์รี่เกิร์ตปั่นหมดแก้ว
ก็ยังไรรื้อแววของคนที่มาตามหาเด็ก แต่ถึงอย่างนั้นแม่หนูน้อยก็ไม่มี
ท่าที่จะเบะปากหรือมีสีหน้าเหงาหงอย ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะพี่สาว

คนสวยที่ดูใจดีจนซักจะติดใจ

“ลูกหว่าขา บ้านหนูอยู่ไหนคะ” ลูกหยีกำลังคิดว่าถ้าไม่มีใครมาตาม เธออาจจะต้องลงเป็นแกร็บหยี พาตัวแม่หนูน้อยคนนี้ไปส่งที่บ้าน

แต่เธอคาดหวังอะไรอยู่?

ใบหน้าจิ้มลิ้มที่ส่งยิ้มหวานมา ต่อด้วยกะพริบตาปริบๆ แต่ไม่มีเสียงอะไรออกมาจากปาก ทำเอาลูกหยีคอต

“ไหนบอกให้พี่ลูกหยีขึ้นใจหน่อยสิคะ ว่ามีอะไรติดตัวหนูบ้าง” ลูกหยีหมายถึงบัตร หรือการ์ดแนะนำตัวที่บางครอบครัวจะให้เด็กพกไว้ ซึ่งในนั้นจะมีชื่อและเบอร์ติดต่อเผื่อไว้ในกรณีแบบนี้

แต่ก็เป็นอีกครั้งที่ใบหน้าเล็กๆ ส่ายไปมา ตบท้ายด้วยยิ้มหวานตาปริบๆ

“แล้วจำเบอร์โทร. ที่บ้านได้ไหมคะ”

“ศูนย์สอง...” ลูกหยีกำมือแน่นแล้วเมื่อริมฝีปากเล็กขยับออกเสียง แต่...

“แค่นี้ค่า” จากนั้นก็ยิ้มเขินๆ ส่งมา ทำเอาคนลุนแทบยกมือกุมขมับ ในใจแอบต่อว่าคนที่บ้านว่าช่างไม่สอนอะไรเด็กน้อยเลย แล้วก็ไม่มีมารอบคอบสักนิด

แล้วเธอจะพาแม่หนูนี้ไปหย่อนไว้ที่ไหนดีล่ะ

โรงพักก็ดูน่ากลัวเกินไป ให้อยู่กับตำรวจสู้เธอพาลับบ้านด้วยไม่ดีกว่าเธอ

แต่ถ้าพาลับบ้านด้วย จะมีคนไปแจ้งจับให้เธอได้ไปอยู่โรงพักแทนรีเปล่า

อ่า...คิดไม่ตกซะ สมองเธอเบลอไปตั้งแต่โอนจ่ายค่าห่วย คีนกำไรให้ประชาชนไปแล้ว

ทว่าในขณะที่กำลังมีดแปดด้านนั้น...

“คุณยาย!” เสียงเล็กๆ ตะโกนเรียกหญิงมีอายุคนหนึ่งที่กำลังหันซ้ายหันขวา จากนั้นก็โบกมือเหยื่อยๆ สีหน้าดีใจ ส่วนฝ่ายที่ถูกเรียกเมื่อหันมาทางต้นเสียงก็เดินกึ่งวิ่งเข้ามาหาหน้าตาตื่น

“ลูกหว่า!” ร่างเล็กโผล่เข้าหาอ้อมแขนของคนที่เรียกว่ายายทันที ส่วนอีกฝ่ายก็ลูบหน้าลูบหลังสำรวจเด็กหญิงตัวน้อย ก่อนจะผ่นลมหายใจแล้วคิดว่าเพิ่งสังเกตเห็นหญิงสาวอีกคน

“สวัสดิ์จะแม่หนู” ผู้มาใหม่ทักทายพลางกวาดสายตาประเมิน

“สวัสดิ์คะ” ลูกหยี้ยกมือขึ้นไหว้ผู้สูงวัย ไม่เก็บสายตาประเมินนั้นมาใส่ใจ เพราะหากเธอเป็นฝ่ายนั้นก็คงเกิดคำถามเช่นเดียวกันว่า หลานสาวมานั่งอยู่กับคนแปลกหน้าได้อย่างไร

“คุณยายค้า พี่ลูกหยี” เด็กน้อยกระตุกแขนคุณยายคล้ายจะแนะนำเพื่อนใหม่

“ลูกหยีคะ โลงออกไปทีนะคะ หยีกำลังคิดอยู่เลยว่าจะพาน้องไปส่งที่ไหนดี” ลูกหยีรับช่วงต่อแนะนำตัวเองอีกครั้ง และเมื่อหญิงสูงวัยได้ยินที่เธอพูดก็คล้ายจะเดาเรื่องราวได้ เสียงดูๆ หันไปเฝ้าหลานสาวที่ทำให้เป็นห่วง

“ลูกหว่าเดินมาหาพี่หมี...” เจ้าตัวน้อยอยู่หน้า ทำท่าคอดกเมื่อโดนคุณยายดู

หมีตัวโตหน้าร้านดูนุ่มนิ่มน่ากอด เธอแค่เดินมาจับมือพี่หมีได้แป๊บเดียว มองตาละห้อยอีกนิด หันไปอีกทีพี่เลี้ยงก็หายไปแล้ว คุณยายเคยสอนว่าถ้าหลงทางให้อยู่ที่เดิม ไม่เดินไปมาเพราะจะยิ่งหลงเธอก็อยู่ที่เดิมแท้ๆ นี่นา

ลูกหยีปล่อยให้สองยายหลานซำระความกัน ท่าทางของเด็กน้อยเวลาโดนยายดูน่าเอ็นดูจนอยากอุ้มกลับบ้าน คุณยายโหดไม่น้อยส่วนแม่หนูน้อยก็ขี้อ้อนไม่เบา บทสรุปจบที่ร่างเล็กๆ ชุกโบหน้าภูโถกบออกแล้วซ่อนสายตามองปริบๆ เพียงเท่านั้นก็จบเห่ สองยายหลานกลับ

มารักกันๆ

คนนอกอย่างเธอก็ได้แต่ยิ้มขบขัน เตรียมตัวโบกมือลา
ทว่า...

“คุณยายขา พี่ลูกหยีใจดี พวกกลับบ้านเราน้า”

“...”

“...”

ประโยคใส่ชื่อจากแม่หนูน้อยทำเอาผู้ใหญ่สองคนกินจุด คนเป็น
ยายตาบริบๆ ส่วนลูกหยียิ้มแห้ง กะพริบตาบริบๆ ไม่แพ้กัน

นี่พี่ลูกหยีคะ ไม่ใช่หมีตัวโต อยู่ดีๆ จะมาอยากพากลับบ้านไป
เล่นด้วยไม่ได้หรอคะหนูน้อย

จากที่เธอจะอุ้มเด็กกลับบ้าน กลายเป็นตัวเองกำลังจะโดนเด็ก
อุ้มกลับบ้านแฮะ

“พี่ลูกหยีก็ต้องกลับบ้านตัวเองสิจ๊ะ” คุณยายเก็ลยกล่อม ลูกหยี
สบโอกาสจึงเสริมขึ้นด้วยเช่นกัน

“ใช่แล้ว พี่ลูกหยีก็ต้องกลับบ้านเหมือนกันคะ ลูกหว่ากลับบ้าน
ดีๆ น้า” หญิงสาวลุกขึ้นสะพายกระเป๋า โบกมือลาเด็กน้อยที่ยังคงนั่ง
อยู่ที่เดิม เพราะคุณยายนั่งรอพี่เลี้ยงที่ไม่รู้ไปตามหาเด็กน้อยอยู่ที่ไหน
ซึ่งเธอเดาว่าที่นั่งรอนี้ น่าจะนั่งรอเพื่อต่อว่าแล้วเตะออกจาก
ตำแหน่งพี่เลี้ยงมากกว่า

แต่เรื่องของคนอื่นอย่าเพิ่งไปยุ่งเลย ตอนนี้เอาตัวเองให้รอด
ก่อน...

ลูกหยีคิดแบบนั้น เพราะแทนที่เด็กน้อยจะโบกมือลา กลับส่ง
น้ำตามาซะอย่างนั้น

“ไมเอ...ฮึก...กลับบ้านกันน้า” ริมฝีปากน้อยๆ เบะออก น้ำ
เสียงเจืออะนึ้นให้ ทำทางนำสงสารทำเอาลูกหยีใจอ่อน แต่จะให้เธอ
กลับไปบ้านเด็กน้อยด้วย...

จะบ้าเหรอ!

พี่ลูกหมี เอ้ย...พี่ลูกหมีหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือกับ
คุณยายของเด็กหญิงลูกหว่าที่กำลังมองมาที่เธอด้วยสายตาขอความช่วยเหลือไม่แพ้กัน

แบบนี้ก็ได้หรือคะ

ดูเหมือนน้ำตาจะเป็นไม้ตายของแม่หนูนี้ละ จากท่าที่คุณยาย
ส่ายดูเมื่อกี้ กลายเป็นทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาทันทีเลยคะ

จากที่จะได้ส่งไม้ต่อให้คุณยายที่ตามหาหลานจนเจอแล้ว

กลับคอนโดไปซุกตัวนอน กลับกลายเป็นว่าต้องนั่งต่อ...

ตรงข้ามเธอในเวลานี้คือหญิงสูงวัยที่สลัดโหมดคุณยายส่ายดู
เป็นคุณยายสายสปอยล์

ที่บอกว่าสปอยล์ไม่ใช่เพราะเบี่ยงหน้าเด็กน้อยมีของหวานเพิ่ม
มาอีกอย่างหรือคะ แต่เป็นรายการสนทนาตอนนี้ต่างหาก

“ว่ายังไงจะหนูลูกหมี สนใจมาเป็นพี่เลี้ยงลูกหว่าไหม”

“ยายทรายขา ลูกหมีไม่เคยเป็นพี่เลี้ยงเด็กเลยนะคะ”

หญิงสูงวัยที่กระชับพื้นที่ความสนิทสนมโดยการบอกให้เธอเรียก
ว่าคุณยายทราย กำลังตะล่อมเธอให้แก้หลานสาวตัวเอง

แหม! ถ้าเป็นลูกชายรับรองว่าลูกหมีเก็บเสื้อผ้าขึ้นสถานะพร้อม
ส่งเลยละคะ

แต่พอเป็นหลานสาวที่ยังเป็นแค่เด็กตัวกะเบี๊ยก แถมให้ไปเป็น
พี่เลี้ยง เลี้ยงตัวเองยังไม่รอด เธอจะเอาอะไรไปเลี้ยงหลานเขา

ที่สำคัญ...กับเด็กๆ แบบนี้ให้เล่นด้วยแป็บๆ นะพอไหว แต่อยู่
ยาวๆ ทำจะบรรลัยนะพูดเลย และดูเหมือนอีกฝ่ายจะคาดเดาความ
กังวลจากสายตาเธอได้

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก ลองถ้าลูกหว่าติดหนูได้ขนาดนี้

รับรองว่าทำตัวดีไม่ดื้อ ไม่ซน”

“อ่า...” เห็นท่าทางอีกอึกของหญิงสาว ยายทรายก็เพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“หรือว่าหนูทำงานที่ไหนอยู่รีเปลา”

“เปล่าค่ะ ยี่กำลังหางานอยู่”

“นั่นไง! ดีเลย! ยายไม่ได้จะรบกวนให้หนูมาเป็นพี่เลี้ยงตลอดหรอก แต่ช่วงที่ยังหางานไม่ได้จะลองพิจารณาหน่อยไหม ถ้าวันไหนต้องไปสัมภาษณ์ก็ไม่ใช่ไร คิดซะว่ามาเล่นเป็นเพื่อนกับลูกหว่า นานที่แม่หนูนี้จะติดคน”

ข้อเสนอที่น่าสนใจ... ลูกหยี่นั่งคิดไปเล็กน้อย

ดวงตากลมโตกวาดมองร่างเล็กที่นั่งกินขนมสงบเรียบร้อย ส่งยิ้มออกอ่อนมาเป็นพักๆ ราวกับจะรู้ว่ายายของตัวเองกำลังหาทางตกพี่สาวใจดีให้อยู่

ดูแล้วแม่หนูน้อยนี่น่าจะอยู่ชั้นอนุบาล เด็กวัยนี้เป็นวัยกำลังซนและอยากรู้อยากเห็น คำว่าพี่เลี้ยงสำหรับเธอกับเด็กวัยสามสี่ขวบน่าจะลัวเกินไป แต่ถ้า...

“ถ้าอย่างนั้นให้หยี่มาเป็นครูสอนพิเศษน้องดีไหมคะ” ลูกหยี่เสนอทางเลือกใหม่

เธอชอบเด็กน่ารักๆ แต่ไม่ได้รักเด็กขนาดที่จะอยู่ด้วย เล่นด้วยตลอดเวลาได้ แม้ว่ายายหนูจะมีช่วงเวลาที่ต้องไปโรงเรียนก็เถอะ ทว่าคำว่าพี่เลี้ยงกับครูดูจะต่างกันเกินไป ดังนั้นต้องขายตัวเองสักนิด

“หนูจบศิลปศาสตรมา คิดว่าน่าจะสอนภาษาแล้วก็ช่วยดูแลการบ้านน้องให้ได้นะคะ” ลูกหยี่ไม่ได้คิดว่าเธอนะเกียรตินิยมด้วยนะ แถมเอกภาษาอังกฤษอีกต่างหาก ดังนั้นเรื่องสอนเด็กเล็กๆ แบบนี้นะสบายมาก

แม้ว่าการบ้านเด็กตามจริงแล้วไม่น่ามีก็เถอะ แต่สอนการเรียนรู้

ผ่านกิจกรรมเสริมสร้างทักษะอย่างอื่นได้เหมือนกัน

เธอกำลังคิดว่า จะเสริมคุณสมบัติอื่นได้อีกดีเมื่อเห็นว่าอีกฝ่าย
นิ่งไปเหมือนครุ่นคิด แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ต้องแล้ว

“แบบนี้ก็ดีเลย เป็นอันว่าตกลงนะจ๊ะ”

“ตกลงค่ะ”

“เย่!”

คุณยายทรายยกยิ้มอย่างพอใจเมื่อตกลงกันได้ แถมออกจะมาก
เกินความคาดหมายอยู่นิดหน่อย พี่เลี้ยงคนเก่าแน่นอนว่าไม่เอาไว้ ช่วง
ที่ยังหาพี่เลี้ยงคนใหม่ไม่ได้ ได้หญิงสาวมาเป็นครูช่วยดูการบ้านให้
หลานก็ไม่เลว การบ้านเด็กอนุบาลก็ไม่ได้ยากอะไร หญิงสาวน่าจะทำได้
และรับมือกับหลานของเธอได้

เด็กหญิงลูกหว่าเองก็ภูมิใจ ถึงจะไม่ได้พี่สาวคนสวยกลับบ้าน
บ้านวันนี้ แต่อีกฝ่ายก็ตกลงวันเวลาในการไปหาที่บ้าน นั่นหมายความว่า
จะได้เจออีกอย่างแน่นอน ส่วนลูกหยาเองก็ระบายนึ่มโล่งใจเมื่อหา
ทางออกให้ตัวเองได้

เออเนะ...ออกจากห้องมานั่งโง่ๆ แล้วก็ไ้ทำงานแบบงงๆ

ต่างคนต่างได้สิ่งที่พึงพอใจแล้วก็แยกย้าย

ลูกหยาถือมือไหว้คุณยายทราย โบกมือส่งร่างเล็กๆ พลังทอด
ถอนใจแกมขบขัน อยู่น้อยในวันชวๆ ก็ยังมีเรื่องดีๆ เข้ามา ถ้าไม่ออก
มานั่งคลาญเครียดเพราะเพิ่งจ่ายห่วย เธอก็คงไม่ได้งานนี้ที่นับได้ว่าเงิน
ดีไม่น้อย

วันละสองพันเชียวนะ!

คิดซะว่าเป็นทุกขลาภแล้วกัน

3

ดาววากระตุก

เป็นเรื่องธรรมดาของความโลภที่ไม่เข้าใครออกใคร พอได้
ครั้งหนึ่งแล้วก็คาดหวังว่าจะได้อีกครั้ง ไม่สิ...อีกหลายๆ ครั้ง

“แหงหวยอีกแล้วเหรวะ” ธนูนั่งเท้าคางมองเพื่อนที่ตั้งใจกด
ตัวเลขบนแป้นพิมพ์ มันรีเซ็ทหลายรอบยิ่งกว่าส่งข้อสอบ ส่งเสร็จแล้ว
หันมายกคิ้วอารมณ์ดี

“เออ ภูรู้สึกวาดวงกำลังมา” เตจี้กยี้มกว้าง

รอบที่แล้วแหงแค่ห้าสิบบาทได้มาสสามพันห้า หักลบกลับหนี้กับ
เลขอื่นที่แหงแล้วไม่ถูกยังได้กำไรมาสสามพัน รอบนี้เขาลงทุนมากขึ้น
อีกนิด คาดหวังถึงผลตอบแทนที่มากขึ้นอีกหน่อย

“ดวงช...” แ่ขื่นซอไซ่ยังไม่ทันจบคำว่าชวยก็โดนสายตาชุ่น
ขวางชิงใส่ ตามมาด้วยขี้นิ้วส่งสัญญาณให้หุบปาก ธนูปิดปากจับ
ไหวไหว

“ไ้อ่หานี้่ กลิ่นประโยคกาลกิณีลงท้องไปเลยนะ” เตแพบจะยก
เท้าถีบคนข้างๆ ลงไปคลุกฝุ่น พุดจาอะไรไม่เป็นมงคล สายตาค้อน
ควักเหล่มอง

“อิจณาภูอะดี๊”

“เพื่อ”

“กูมีเงินมาต่อชีวิตจนถึงสิ้นเดือน ส่วนมึงอะ...บ้อแป้” แต่เอาความจริงมาแฉ

ก่อนหน้านี้เขายังต้องใช้พอยต์แลกไถเป็นเพื่อนมันในขณะที่คนอื่นเฮลละโลกันไปแล้วบั้งอย่างซาบู่ ตอนนี่ชีวิตดีแล้ว เพื่อนเห็นก็ต้องอิจฉาเป็นธรรมดา แต่เอาเถอะในฐานะเพื่อนสนิทที่แสนดีเขาจะไม่รวยคนเดียว

“มึงจะเล่นใหม่ละ กูแชร์คอนแทกต์พีเขาให้”

ธนูเหล่มองคนที่กำลังจะป้ายยาล่อลวงตนเองเข้าสู่เส้นทางอบายมุข เขายังคงนั่งนิ่ง จิตใจมันคงไม่หวั่นไหว

“กูไม่มีตังค์จะแดก เสือกจะเอาไปให้ห่วยแดกกว่างั้น” ชายหนุ่มแบ่ปาก ส่งสายตาคัลล้ายจะบอกว่า ‘เอาอะไรคิด’

“กูมีแหล่งเลขเด็ด มึงก็เห็นวาร์อบที่แล้วปะขนาดไหน ไม่ต้องกลับหัวกลับท้าย ออกแม่ตรงๆ เลย”

ความมั่นคงในใจเริ่มหวั่นไหวชนิดหนึ่งละ...

“ดวงดีไม่ได้มีมาบ่อยๆ กูว่าแม่หมอดคนนี้ก็กำลังดวงแรง เสียตายที่กูไม่ได้เชื่อชื่อสามตัว ไม่งั้นก็ถูกเหมือนกัน” แต่ว่าขึ้นอย่างเสียตาย

แม่หมอบีบหวยรอบที่แล้วให้มาทั้งเลขสามตัว สองตัว...เอ่อ อันที่จริงก็หลายตัว แต่เขาดันรู้สิ่กมุฟออนไม่ได้กับเลขสองตัว 86 เลย เอาแค่เลขสองตัวนี้ไปเล่น ส่วนเลขสามตัวเอาจากพ่อหมอดอีกแหล่งของแบบนี้มันต้องกระจายความเสี่ยงกันไป

ถ้ารู้ว่าสามตัวของแม่หมอดันถูกเหมือนกัน เขาก็อออลอิน (All in) กับแม่หมอนี้แล้ว

รู้อะไรไม่สู้รู้ี้!

“ลงทุนไปห้าร้อย ได้มาสามพันห้า กูว่าคุ้ม” คนป้ายยายังขยັນป้ายยาต่อไปประหนึ่งได้ค่าคอมมิชชันจากเจ้ามือหวย ส่วนคนที่โดนป้ายนั้น...

คำห่อที่เสียเพียงโอนมา ถ้าจะขอแบ่งมาก่อนสักนิดได้ไหมวะ
ความมั่นคงของจิตใจ สามารถสั้นไหวได้ตามปัจจัยแทรกแซง
สุดท้ายใจอันสั้นไหวก็พ่ายแพ้ให้แก่ความโลก

“แฮร์มาดิ”

นี่เป็นตัวอย่งที่ดีของสุภาวชิตที่ว่า คบคนพาลพาลพาไปหาผิด
แต่แม้จะรู้ว่าผิด...

Archer : ได้คอนแทกต์มาจากเต พี่รับเลขไซ้ใหม่ครับ

ธนูมองท่าทางฉีกยิ้ม ยักคิ้วจิกๆ ของไอ้คนป้ายยาด้วยความ
หมั่นไส้ ส่งปลายเท้าวาดเตะไปเบาๆ ระบายอารมณ์หนึ่งที แต่ก่อนที่
จะได้เริ่มเปิดดอว์ เจ้ามือห่วยที่ชื่อลูกหยีก็ตอบกลับมาก่อน เขาจึง
ยกมือขอเวลานอก แล้วนั่งเลือกเลขของแม่หม่อ พ่อหม่อแหล่งเลขของ
มันกดส่งไป

จากที่คิดว่าเจียดเงินมานิดเดียว ก็ขยายวงเงินตามจำนวนเลข
ที่ได้มา พอवलกลับคุณหารถึงผลตอพบแทนในอนาคตแล้วก็คิดว่า ลงทุน
ให้มากหน่อยก็ได้ ไปๆ มาๆ ก็กดโอนไปเกินครึ่งของเงินที่มี

ธนูสายเปย์...ชื่อนี้ไม่มีมาเล่นๆ

ความบ้านรวยทำให้ใช้จ่ายเงินก้อนใหญ่ได้แบบไม่กะพริบตา
เพียงแค่ควบคุมให้อยู่ในงบที่ตัวเองได้รับมาก็เท่านั้น คราวนี้ก็เช่นกัน
มันยังอยู่ในงบที่มี แต่ดูเหมือนคนใช้จะลืมไปว่า งบก้อนนี้มีไว้เปย์
คำห่อ ไม่ใช่คำห่วย

สังขรณ์อีกหนึ่งอย่างคือ โลกมากทำให้ลาภหาย

ผีพนันหลายคนเป็นแบบนี้ เริ่มแรกเล่นขำๆ พอเล่นได้ก็ตั้งใจ
พอเสียก็ต้องเอาคืน ยิ่งเอาคืนยิ่งเสียมากขึ้น พอได้มาก็คิดว่าดวงกำลัง
ขึ้นต้องได้ต่อ จากนั้นก็วนซ้ำลูปเดิม

ความโลภบังตา ได้มาก็เสียไป

เช่นเดียวกับบางคนที่คิดว่าใครมันจะไปดวงดีได้ตลอด ได้
มาแล้วก็ต้องเสียบ้าง งวดที่แล้วก็เช่นกัน เธอเสียหนักไปแล้ว รอบนี้ก็
ควรได้คืนมาบ้าง

เลขอัน เลขดังที่ใครต่อใครไม่รับ แต่ลูกหยียังคงรับ

รับครั้งแรก...รวย!

ครั้งที่สอง...รวย!

ครั้งที่สาม...รวย!

ครั้งนี้...หายนะ!

ภาพเดิมซ้อนทับราวกับเดจาวูเมื่อเสียงดัง! ของข้อความดังรัว
เข้ามาจนเจ้าของเครื่องอยากจะกดปิดเครื่องให้รู้แล้วรู้รอด
แต่ทำแบบนั้นไม่ได้ เดียวโก๋ตื่น!

“โอ๊ย! ลูกอะไรกันนักกันหนาเนียบ้าจริง” เจ้ามือหวยเกาหัวจน
เส้นผมยุ่งเหยิง สมาร์ทโฟนที่วางอยู่บนโซฟาถูกหมองอิงวางทับราวกับ
ต้องการกลบฝัง

ก็ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วที่ยากฝังคือโทรศัพท์มือถือ หรือร่างตัวเอง
กันแน่

บนโต๊ะกระจกด้านหน้ามีสมุดโน้ตเล่มเล็กเปิดแผ่วไว้ ถัดไปอีก
หน่อยเป็นเศษกระดาษที่ฉีกออกมา บนนั้นปรากฏเลขรางวัลของสลาก
กินแบ่งงวดนี้...

มันจะไม่ชวนให้หันหน้าใจเลย ถ้าไม่ใช่ว่าไอ้เลขที่อยู่บนหน้ากระดาษ
ซ้ายกับบนแผ่นกระดาษขวา มันจะจับคู่กันได้พิบพิบ

เลขดังที่เป็นข่าวในโซเซียลครีกโครมจนเจ้ามือหลายที่ปิดรับ คน
แห่แหงกันจ้าละหวั่นดันออกมาจริงๆ ทำเอาเฮลั่นกันไปทั้งบาง

เลขว่อนไปขนาดนั้นมันยังออกมาได้

“หายนะจริงๆ ลูกหยี” หญิงสาวพึมพำเสียงระหอย ปกติแล้ว
เลขอันมันก็มีเปอร์เซ็นต์ออกอยู่บ้าง แต่เลขที่ดังว่อนไปทั่วขนาดนี้มัน

ไม่ค่อยออก เธอถึงเปิดรับอย่างสบายใจ

ที่ไหนได้!

ร่างบางทิ้งตัวนอนตายบนพื้น กางแขน กางขาแผ่หรา มือข้างหนึ่งยกก่ายหน้าผาก ถ้าไม่ติดว่าขาสั้น เธอก็อยากจะยกขาขึ้นมาก่ายเหมือนกัน

Truuuu Truuuuuu

เสียงเรียกเข้าที่ตั้งอู้อือออกมาจากโทรศัพท์มือถือที่ถูกฝังไว้ไม่ทำให้ลูกหยีออกไปหยิบมากดรับสักนิด ไม่ใช่ว่าเธอได้ว่าเป็นหนึ่งในสายของเจ้าหน้าที่

เออ...เจ้ามือตอนมีหนี้ก็โดนอ็อปเลเวลเป็นเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่หมายถึงเจ้ามือที่มีหนี้

นั่นละ ไม่ใช่ว่าสายนั้นเป็นเจ้าหน้าที่เพราะเธอไม่เคยให้เบอร์โทร. กับคนพวกนั้น แต่ที่ไม่อยากรับเพราะหมดแรงจะลุกต่างหาก

Truuuu Truuuuuu

แต่เสียงนั้นเหมือนไม่ยอมแพ้ มันดังขึ้นและหยุดไปแล้วรอบหนึ่งและกึ่งดังขึ้นอีกครั้ง

ลูกหยียอมแพ้ ความมือไปหยิบมากดรับในที่สุด

“พี่ลูกหยีขา”

“จ๋า” น้ำเสียงใสๆ เป็นเอกลักษณ์ทำให้ลูกหยีรับโทนเสียงขานรับให้สดใสตาม สวนทางกับสภาพจิตใจในตอนนี้

“วันนี้ไม่มาเหรอจ๋า”

“อู๊ๆ พี่หยีเกือบลืมไปเลย ทำไมวันนี้กลับเร็วล่ะคะ” ลูกหยีเหลือบมองปฏิทินกับนาฬิกาแล้วก็ร้องบอก เธอมีแต่จมอยู่กับหอยที่เพิ่งออก เลยลืมแม่หนูลูกหว่าไปสนิทใจ

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลากลับบ้านนี่นา?

โรงเรียนอนุบาลของลูกหว่าอยู่ไม่ไกลจากบ้าน แต่หลังเลิกเรียน

ก็เชื่อว่าแม่หนูจะกลับบ้านทันที ลูกหวังว่าจะอยู่เล่นกับเพื่อนต่ออีกนิด หลังจากนั้นก็ย้ายทรายก็จะพาไปหาของกินเล่นรองท้องหลังจากที่ใช้พลังงานมาทั้งวัน กว่าที่จะกลับเข้าบ้านก็เกือบหกโมง แต่นี่เพิ่งจะสี่โมงนิดๆ เท่านั้น

“ไม่เรียนค่า ร้องเพลงๆ แล้วกลับบ้าน”

ไม่เข้าใจเท่าไร แต่ให้เดาคือที่โรงเรียนน่าจะจัดกิจกรรมอะไรสักอย่างเลยเล็กเร็วกว่าปกติ ลูกหยาอยากจะทำเพื่อนอนงี้ๆ อยู่ในห้องแต่เสียงใสๆ ของแม่หนูลูกหวังจะมาพร้อมกับความคาดหวัง

แล้วเธอจะใจร้ายได้ยังไง

“งั้นลูกหวังรอพี่ก่อนนะคะ พี่หยาไปหาเดี๋ยวนี้ละจ้่า”

“โอเคค่า รีบมานะคะ ยายทำน้ำบาย...”

น้ำบาย?

ลูกหยาเอียงคอรอฟัง เพราะเสียงปลายสายหายไป เหมือนได้ยินแม่หนูน้อยถามแหวๆ ‘น้ำอะไรนะคะ’ จากนั้นก็หันมากรอกเสียงใสๆ ให้เธอฟังเนิ่นๆ

“น้ำบายบัวโบกคะ!” เด็กน้อยไม่ชินกับคำศัพท์นี้เลยพูดไม่ชัด แต่เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

น้ำบัวโบก!

จ๊ก...

เหมือนมีเม็ดเล็มใหญ่แทงลงกลางใจดัง ‘จ๊ก’

“คุณยายบอกว่าน้ำบายบัวโบกแก้ช้ำใน ดีต่อใจค่า”

“จ้่า...พี่หยาจะรีบไปกินแก้ช้ำในนะคะ” ปลายสายส่งเสียงหัวเราะกลับมาอย่างสดใส ก่อนจะกดวางไป ส่วนคนทางนี้แม้จะหัวเราะเบาๆ คลอไป แต่น้ำตาไหลถึงตีน

ชดใบบัวบกหมดหม้อก็ฮิลไม่ไหว!

หลังจากตกปากรับคำเป็นครูสอนพิเศษให้แก่ลูกหยา เด็กหลง

ที่คอมมูนิตีมอลแล้วสุดท้ายก็หลงมาติดเธอ ลูกหยีก็เริ่มงานในฐานะครูอนุบาลในอีกวันต่อมา อันที่จริงจะเรียกครูก็กระดากปาก เด็กวัยขนาดลูกหว่าจะให้เธอสอนอะไรนอกจากท่อง ABC กับศัพท์เล็กๆน้อยๆ

ห้อง ก.ไก่ - ฮ.นกฮูกไหม

ฝันไปเถอะ ตัวเองยังท่องไปถึงแค่ ฉ.เอง วิจะไปสอนเด็กห้อง...

สภาพ!

แต่อุปกรณ์การเรียนและของเล่นฝึกทักษะของน้องลูกหว่ามีเยอะมาก เธอจึงหยิบของเหล่านั้นมาให้เด็กน้อยเรียนรู้ นอกจากนี้ก็สอนให้อีกฝ่ายช่วยเหลือตัวเอง แล้วก็ไปเป็นเพื่อนเล่น

อันหลังนี่ละที่เจ้าตัวชอบใจที่สุด ซึ่งหนึ่งในกิจกรรมที่เด็กหญิงชอบมากที่สุดก็คือแข่งร่างตีชาปอมแป้ในสระว่ายน้ำกับเป็ดยางสีเหลืองอ๋อย

ลูกหยีเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบของใช้จำเป็นที่ขาดไม่ได้คือชุดว่ายน้ำใส่กระเป๋าก็ ได้ว่ายน้ำเล่นให้หัวโล่งหน่อยก็ดี จากนั้นก็คิดว่าหยิบโทรศัพท์มือถือที่ไม่อยากหยิบเท่าไรออกจากห้องไป

โชคดีที่บ้านของเด็กน้อยอยู่ไม่ไกลจากคอนโดของเธอเท่าไร เพียงแค่ระยะเดินทางไม่ถึงยี่สิบนาทีลูกหยีก็มาถึง

ที่นี่เป็นหมู่บ้านใหญ่โต บ่งบอกสถานะผู้อาศัยได้เป็นอย่างดีว่าเป็นระดับมีอันจะกินมาก เป็นบุญของเธอที่ได้มาเหยียบที่หมู่บ้านนี้และบุญมากๆ ที่คนบ้านนี้ไม่มีใครตั้งตัวเป็นราชินิกุล เด็กหญิงลูกหว่าน่ารักน่าเอ็นดู คุณยายทรายก็ใจดี ชอบทำขนมทำอาหารให้เธอได้ฝากท้องเวลาไปสอนอยู่เรื่อย

และวันนี้เป็นน้ำไปบัวบก...

อยากจะถามจริงๆ ว่าคุณยายมีญาณทิพย์หรือคะ ถึงรู้ว่าหยีกำลังซ่าใน

ในขณะที่ฝั่งหนึ่งกำลังไปว่ายน้ำให้หัวโล่ง อีกฝั่งก็กำลังจะหัวร้อนได้ที่

“กูบอกมึงแล้วว่าดวงกำลังมา เป็นไง!” แต่กำหนดชัดอากาศสีหน้ากระหม่อมเมื่อเป็นอีกครั้งที่เขาถูกเลขสองตัวตรงๆ เหมือนเดิม แต่ที่เพิ่มเติมมาคือจำนวนเงินที่มากกว่าเดิม

แต่มันคุ้ม!

“เออๆ” ธนูไม่ขัดเพื่อน เขาเองก็ดีใจไม่แพ้กัน

เล่นงวดแรกก็ได้มาแล้ว ถึงจะจ่ายไปเยอะ แต่ก็ได้มาเยอะเหมือนกัน และเมื่อลองจิ้มเครื่องคิดเลขกดเรตตามที่ได้รับรู้ สามตัวโตตบาทละร้อยยี่สิบ สองตัวบนเจ็ดสิบ... รวมแล้วรอบนี้ได้เป็นหมื่น

“เดี๋ยวกูพาไปเลี้ยงขานู” เพื่อนให้ลาภลอย เขาก็ให้ลาภปากคืน เรื่องแค่นี้ธนูไม่ชี้เหนียวอยู่แล้ว

“แต่ก่อนจะเลี้ยงมึง พี่เขาหายไปไหนวะ ทักไปไม่ตอบเนี่ย” เติโยนสมาร์ตโฟนที่ค้างหน้าจออยู่ในห้องแชตที่หน้ากขวา มีแต่เขาที่กดส่งข้อความไป ทางนั้นเงียบกริบ

ใช้...จะเลี้ยงได้ก็ต้องมีเงินก่อน ตอนนี่เขามีเงิน แต่ไม่มีเงินยังไง?

ก็รู้ว่ามีเงิน แต่เงินนั้นมันยังจับต้องไม่ได้

“เพื่อถือได้แน่เหรวอะ ไม่ใช่ชิงกุนะ” ธนูรู้สึกตาชวากระตุกขอบ

กล

ไม่ใช่ว่าเล่นหวยครั้งแรกก็เจอโชคสองชั้นหรือกระ

โชคชั้นแรกคือถูกหวย ชั้นที่สองคือเจ้ามือชิงหนี...

“บ้าน่า พี่ถูกหयीโอนไวจะตาย มึงก็เห็นว่ารอบที่แล้วกูทักบีบ พี่เขาโอนบับ” เตตบไหล่เพื่อนปลอบใจ ทั้งที่ใจตัวเองก็หวนไม่แพ้กัน เพราะเขาทักไป อีกฝ่ายก็ไม่ตอบเช่นเดียวกัน

“พี่เขาอาจจะติดธุระอยู่ รอก่อนสิวะมึง ที่คนทักมามึงยังรอข้าม

วันถึงจะตอบกลับ คนอื่นเขาไม่ว่างบ้างไม่ได้ั้ง” แต่ก่อนแคะอีกฝ่าย กลับไป

อันนี้นะปลอมตัวเอง...

ก็ปกติที่ลูกหียัทักเร็ว ตอบเร็ว เคยที่ไหนเงียบหายไปแบบนี้ อยู่ดีๆ ก็หาย แบบนี้มันสัญญาณอันตรายชัดๆ

จ๋อม...จ๋อม...

เปล่า...นี่ไม่ใช่เสียงเธอที่หายจ๋อม ทักแล้วหายไปไหนไม่ตอบ แต่ เป็นเสียงที่แม่หนูน้อยจ้วงมือน้อยๆ ลอยตัวเองต่างหาก

“นอนเปิดตา อย่าไปไกล” เสียงเล็กๆ ทำเหมือนจะดูเจ้าเปิด สีเหลืองตัวเล็กที่แตกแถวลอยออกไปไกลเกินระยะมือเอ้อม แต่ยิ่งพาย ตัวเองเข้าไปใกล้ ระลอกคลื่นของน้ำก็ยิ่งชัดเปิดลอยห่างออกไปให้แม่ หนูน้อยยิ่งชัดใจ

ลูกหียีมองความพยายามไม่ย่อท้อของลูกหิวว่าตัวน้อยด้วยความเอ็นดู ร่างเล็กสวมห่วงยางสำหรับเด็กลายม้ามีปีกสีชมพูม่วงที่ออกแบบ มาให้คล้ายกับเสื้อ คือมีปลอกแขนสองข้างและคาดอกช่วยพยุงให้ ลอยน้ำ

แม่หนูพยายามจนหน้านิ้วคิ้วขมวด แต่ก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จ สุดท้ายก็หันมายู่หน้า ทำหน้าตาน่าสงสารโดยการเบะปากออกน้อยๆ แล้วชี้นิ้วไปยังเปิดเหลืองเหมือนจะฟ้อง

“พี่หียี เปิดแตกแถวค่า ไม่น่ารักเลย”

นาที่นี้ไม่มีอะไรน่ารักไปกว่าหนูแล้วลูกเอ๊ย...

ลูกหียีดีดตัวออกไปเพียงนิดก็คิดว่าเปิดเหลืองเจ้าปัญหากลับมา ต่อแถวที่นำหน้าโดยแม่เปิดตัวใหญ่และลูกกะจ๊อกอีกสามตัวได้ ท่ามกลางเสียงปรบมือดีใจ

“เก่งที่สุด!” แม่หนูน้อยยกนิ้วชม

เอาจริงๆ นะ...มันก็ไม่ได้น่าภาคภูมิใจเท่าไร แต่ลูกหยีก็ยิ้มกว้าง
รับคำชมนั้นอย่างมีความสุข ความสดใสของหนูน้อยตรงหน้าทำให้เธอ
ลืมปัญหาที่ยังหาทางออกไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่ง

“จริงร้ออ แกล้งชมพี่หยีป่าวคะ” ลูกหยีแกล้งหรีตาไม่เชื่อถือ
แล้วลูกศิษย์ตัวน้อยก็ไม่ทำให้ครูผิดหวัง

“ใช่ค่า แกล้งชมเลย” เด็กหญิงลูกหว้าหัวเราะคิกคัก จิกยิ้มตอบ
กลับ ทำเอาคนมองนี่กมันเขี้ยว

หญิงสาวแกล้งทำท่าฮึมฮัม ขยับเข้าไปใกล้แม่หนูน้อย ก่อนจะ
โถมตัวทลายแถวเบาะที่เด็กหญิงลูกหว้ากำลังจัดระเบียบให้จนเจ้าเบาะ
เหลืองกระจัดกระจายไปทั่ว แม่หนูน้อยหน้าเหวอไปอืดใจ ก่อนจะ
หัวเราะคิกคักเสียงใส มือเล็กๆ ช่วยตีน้ำให้บรรดาเบาะเตียงแตกกระเจิง
เสียงใสตะโกนเจื้อยแจ้ว

“ไปๆๆ หนีปายยย ยักษ์หยีจะกินเบาะแล้ววว”

เสียงหัวเราะกร๊อดกร๊าดของสาวเล็กกับสาวใหญ่ดังก้องไปทั่ว
บริเวณ จนผู้เป็นใหญ่ของบ้านต้องเดินออกมาดู เห็นหลานสาวยิ้ม
หัวเราะว่ามีความสุขก็อดที่จะยิ้มตามไม่ได้

“หิวรียังเด็กๆ เล่นนานแล้วขึ้นไปอาบน้ำแล้วลงมากินข้าวกันดี
กว่า” หญิงสูงวัยเรียกให้สองสาวที่อยู่บนน้ำขึ้นไปจัดการตัวเองเมื่อฟ้า
เริ่มมืด

สองสาวได้ยินก็รับคำแล้วพยักหน้าชวนกันขึ้นจากน้ำ ลูกหว้า
ขึ้นจากสระอย่างว่าง่าย ท้องเล็กๆ ของแม่หนูส่งเสียงประท้วงไม่เบา

“หิวค่า”

“หิวก็รีบให้พี่หยีอาบน้ำให้ แล้วลงมากินข้าวเร็วๆ” ทราวยบอก
กับหลานสาวที่พยักหน้าหงึกๆ แล้วรีบคว้าแขนคุณครูที่ลูกหยีขึ้นบ้าน
ไป

ภาพนี้คล้ายเป็นภาพชินตาของหญิงสูงวัยไปแล้ว เธอนึกขอบคุณ

ความโชคร้ายในความโชคร้ายที่ทำให้ลูกหว่าหลงไปเจอกับลูกหยี เด็กสาวคนนี้น่ารักน่าเอ็นดู ดูจากอายุแล้วห่างจากลูกชายคนเล็กของเธอ ไม่น่าเกินสองหรือสามปี เสียตายที่ไม่มีโอกาสได้เจอกันสักที เพราะรายนั้นอยู่หอซ้ำยังไม่ค่อยชอบกลับบ้าน

ถึงจะมีศักดิ์เป็นยาย แต่เอาเข้าจริงทรายก็นับได้ว่าเป็นรุ่นแม่ของลูกหยีเท่านั้น

ยายทรายหรือที่ลูกชายชอบเรียกว่าคุณนายทรายมีลูกชายสองคนกับลูกสาวอีกหนึ่ง ลูกชายคนโตคุมกิจการรีสอร์ทซึ่งอยู่ที่บ้านเกิดในจังหวัดทางตอนใต้ เป็นกิจการเดิมของครอบครัวที่สามีริเริ่มเอาไว้ ทว่าชายหนุ่มเข้าไปปรับปรุงพัฒนา ขยับขยายให้ดีขึ้นและทันสมัยกว่าเดิมมาก ลูกชายคนเล็กเรียกได้ว่าเป็นลูกหลงที่อายุห่างจากพี่ๆ เป็นสิบปี ปัจจุบันยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย

ส่วนลูกสาวนั้น...นับว่าเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่ของครอบครัว สองปีที่แล้วสามีของเธอลงไปหาลูกชายคนโตที่รีสอร์ท ซึ่งเขามักจะไปดูเป็นประจำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพราะไม่เชื่อใจ แต่ไปดูความสำเร็จที่คนเป็นลูกสร้างขึ้นด้วยความภูมิใจ ส่วนลูกสาวกับลูกเขยของเธอก็วางแผนลงไปเพื่อไปฮันนีมูนรอบสอง ทั้งสามจึงตกลงร่วมทางไปพร้อมกันโดยมีลูกเขยเป็นคนขับ

โชคร้ายที่เธอรับดูแลเด็กน้อยไว้ให้ช่วงที่พ่อแม่เจ้าตัวหอบหิวกันไปพักผ่อน แต่โชคร้ายที่การเดินทางครั้งนั้นเกิดอุบัติเหตุไม่คาดฝัน และอุบัติเหตุนั้นก็พรากบุคคลที่เธอรักทั้งสามชีวิตไปตลอดกาล

“คุณยายชานา” เสียงสดใสที่มาพร้อมกับร่างเล็กที่วิ่งตรงมาดึงให้หญิงสูงวัยหลุดออกจากภพในวันวาน ลูกหว่าคือสมบัติที่ลูกสาวทิ้งไว้ให้ แน่แน่นอนว่าเป็นสมบัติที่เธอรักและห่วงแหนมากที่สุด

“มาๆ นั่งให้เรียบร้อย ดูสิว่าวันนี้ยายทำของโปรดของใครเอ่ย” หญิงสูงวัยปรับสีหน้า น้ำเสียงให้เป็นปกติพลางอ้าแขนรับร่างเล็กที่พุ่ง

มาหา

“ของลูกหว่าค่า” เด็กหญิงยกมือเมื่อมองแล้วว่าอาหารบนโต๊ะนี้เป็นจานโปรดของตัวเองแทบจะทั้งหมด

“อ้ออ้อออ นาทานจังเลยคะคุณยาย...เอ แแบ่งพี่ลูกหียี่ด้วยได้รีเปล่าคะเนี่ย” ลูกหียี่บอกยายทรายที่ให้เธอเรียกขานสรรพนามตามหลานสาวตั้งแต่วันแรก ก่อนจะหันไปหยอกเข้าเด็กหญิงที่กำลังแหย่นิ้วจิ้มลงไปบนกึ่งอบเนยแล้วยกขึ้นมาแอบดูชิมรสชาติ

ซึ่งพอเจ้าตัวได้ยินเธอพูด ก็หันมายิ้มแฉ่ง จิ้มนิ้วลงไปบนกึ่งตัวเดิมอีกครั้ง แล้วพยักหน้ายกให้อย่างมีน้ำใจ

“ตัวนี้เลยค่า” ตัวที่หนูเพิ่งจิ้มนิ้วดูๆ ไปอะนะ
น้ำใจงาม!

ลูกหียี่มองค้อนร่างเล็กขณะที่ยายทรายหัวเราะขบขัน เจ้าของบ้านส่งสัญญาณให้เด็กรับใช้ตักอาหาร มีอาหารเย็นจึงเริ่มขึ้นท่ามกลางเสียงพูดคุยสลับเสียงหัวเราะเบาๆ ของสามสาวสามวัย

ช่วงเวลาแห่งความผ่อนคลายผ่านไป ลูกหียี่ก็กลับมาสู่ช่วงเวลาแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง

หญิงสาวกอดปลายเล็บตนเอง ขบคิดทบทวนถึงสิ่งที่กำลังจะทำ เธอยังไม่มีเงินจ่ายเจ้าหนี้พวกนั้น ซึ่งตอนนี้ก็ยิ่งทักทวงถามมาไม่หยุด คนที่ถูกหวยมีไม่มากเมื่อเทียบกับคนเสีย แต่จำนวนเงินนะมาก

ฟู!

หญิงสาวทอดถอนใจสงบบสติ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดเข้าห้องสนทนา มีอยู่แค่ไม่กี่ชื่อเท่านั้นละที่ทักมา แต่ทั้งหมดนั่นคือเจ้าหนี้ในเวลานี้

ลูกหียี่หยิบสมุดโน้ตขึ้นมาเปิดดูยอดของแต่ละคน เธอจ่ายหมด

ทุกคนไม่ได้ แต่จะไม่จ่ายเลยก็ไม่ได้

อย่างเช่นคนนี้...

โจ้กรอบดึก : น้อง

โจ้กรอบดึก : น้องลูกหยี

โจ้กรอบดึก : อ้าวเฮ้ย! ถูกหอยแล้วหายเหวอ

โจ้กรอบดึก : น้องๆๆ

โจ้กรอบดึก : ซิงพีมีเรื่องนะไว้ย

LK.Yee : โหยพีโจ้ก

LK.Yee : มือถือแบตหมดแป๊บเดียว หยีกกลายเป็นพวกเบี้ยวเงิน

เฉย

พีโจ้กรอบดึกที่เป็นตำรวจรายนี้เธอไม่ควรหนีหาย แม้ว่าความเป็นตำรวจเข้าไปแจ้งความว่าถูกโกงหอยจะดูน่าเวทนาแถมสมน้ำหน้าก็เถอะ แต่อย่าดูถูกเส้นสายคนพวกนี้ เขาไม่ต้องแจ้งความก็เอาเธอเข้าคุกเข้าตะรางได้

ไม่มีเรื่องด้วยเป็นการดีที่สุด!

และทันทีที่เธอทักไป อีกฝ่ายก็โผล่มาตอบทันควันราวกับเผ่าจอรออยู่แล้ว

โจ้กรอบดึก : พีก็ใจแป้วก่อนไง

โจ้กรอบดึก : คิดอยู่แล้วแหละว่าน้องลูกหยีจิตใจต้องดีเหมือนหน้าตา

LK.Yee : แหมมม อารมณ์พลิกชั่วจากที่ส่งมาก่อนหน้าเลยนะ

โจ้กรอบดึก : <สติเกอร์หมีเกาหัว ยิ้มแห้ง>

ลูกหยีกลอกตาหลังจากแซวแกมแซะอีกฝ่ายไปเล็กน้อย เธอกดเครื่องคิดเลขแล้วสรุปยอดที่ต้องจ่ายของอีกฝ่ายลงไป

LK.Yee : ของพี่ถูกสองตัวท้าย เรต 70

LK.Yee : $70 * 20 = 1400$ นะพี

คุณพีโจ๊กเป็นร้อยเวรเงินเดือนไม่เคยอะ แบ่งเจียดมาเล่นตัวละคร ยี่สิบสามสิบบาทพอข้าๆ ซึ่งถ้าเธอซึ่งหนีจริงเข้าตัวคงข้าไม่ออก และคงเปลี่ยนจากร้อยเวรเป็นเจ้าของนายเวรทันที

ทันทีที่เธอสรุปยอดโอน อีกฝ่ายก็ส่งเลขบัญชีมาให้ ลูกหยีก็กดโอนให้ทันทีเช่นกัน

แน่นอนว่าบัญชีที่ใช้ทำธุรกรรมพวกนี้เป็นบัญชีข้างเปิด แต่เธอทำตัวน่าเชื่อถือเลยยังไม่มีใครมาขอบัตรประชาชนไปเทียบกับชื่อบัญชี อ่า...เสียงคุ้ยเสียงตะรางอีกแล้ว

LK.Yee : โอนให้แล้วนะพี <แบบสลิบ>

โจ๊กรอบดี : ขอบใจมากนะน้อง

โจ๊กรอบดี : โอนเร็วโอนไวแบบนี้ รอบหน้าเจอกัน

ลูกหยีก็กดส่งสติ๊กเกอร์บ้ายบายให้อีกฝ่าย คิดในใจว่ารอบหน้าของพีโจ๊กอาจจะต้องเป็นชาติหน้า

หลังจากนั้นก็ได้อ่านข้อความที่ส่งมาลึกลับกับดูจำนวนเงินที่ต้องจ่าย ถ้าไม่มากก็กดโอนให้ ลดเจ้าหนี้ลงไปได้จำนวนหนึ่งย่อมดีกว่าสั่งสมไว้ให้กลายเป็นเจ้ากรรมนายเวร

เงินไหลออกจากบัญชีให้คนนั้นนิด คนนี้หน่อย จนตอนนี้เลขที่ขึ้นหน้าสรุปยอดจำนวนเงินเหลืออยู่นิดหน่อย แล้วลูกหยีก็ถอนหายใจเมื่อพบว่าคนที่เธอละเว้นไว้ยังไม่กดเข้าไปอ่านไลน์เหลือเพียงสองรายชื่อ

ไอ้ตัว A-Math

Archer

มันเป็นชื่อที่ใจข้ามไปเพราะจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้นชวนชวนลูก คนหนึ่งเกือบหมื่น อีกคนหมื่นกว่า เงินในบัญชีเธอมีอยู่พันต้นๆ เท่านั้น

ทว่ารูปถ่ายของหนุ่มน้อยหน้ามนสะกิดความรู้สึกผิดให้ก่อตัว

ขึ้นมาในใจ

น้องตัวเป็นหนุ่มน้อยน่ารัก แถมยังชวนเพื่อนกระเป่าหนักมาเปย์ แต่สองหนุ่มนี้ดันมากับดวง ดวงดีของคนเล่นหวยคือดวงช่วยของเจ้ามือ

นอกจากยอดที่เยอะแล้ว เธอก็คิดคำนวณแล้วว่าสองหนุ่มนี้น่าจะสร้างปัญหาให้น้อยที่สุด ถึงอย่างนั้นลูกหยาก็คิดว่าจะชิงทิ้งไปคืออ๋

LK.Yee : ขอโทษที่จ้ำน้องตัว

LK.Yee : พอดีมาทำธุระต่างจังหวัด เพิ่งมีสัญญาตื่น

ไอ้ตัว A-Math : โอยพี่หยา

ไอ้ตัว A-Math : ใจหายวูบ ผมนึกว่าพี่ชิงแล้วเนี่ย

ไอ้ตัว A-Math : เจ้าแม่อุตสาหให้เลขเด็ด ที่อื่นไม่รับมีพี่เนี่ยแหละใจดีใจดี

ไอ้ตัว A-Math : ถ้าพี่ชิงนี้ผมร้องไห้แน่ๆ

LK.Yee : 555+ บ้าน่า

555+ บ้าน่า...ทำไม่รู้ทันละ!

ลูกหยาหัวเราะแห้งใส่หน้าจอพร้อมแบล็กกลิสต์บวกกันดาเจ้าแม่ บ้าบอในใจ งวดที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะเจ๋งเท่าไร งวดนี้ไปตีปลงวิญญาณมาหรือไง ถึงได้เป๊ะสองตัวสามตัวตั้งแบบนี้

ช่วยจริงๆ ช่วยจริงๆ...หญิงสาวสบถในใจ แต่มือก็กดพิมพ์ไป

LK.Yee : ใครจะกล้าทิ้งหนุ่มหล่อ

LK.Yee : แต่ติดธุระอยู่อ่า ช้านิดนึงได้ไหม

ไอ้ตัว A-Math : อ้าววเหวอ แต่ผมจะแห้งเหี่ยวแล้วนี่

LK.Yee : <สติเกอร์หมียกมือขึ้นกุมขมับ ส่งสายตาปริบๆ>

LK.Yee : ทุกทีพี่ไม่เคยช้า แต่รอบนี้พี่ติดธุระจริงๆ น้า

LK.Yee : สองสามวันก็กลับแล้วจ้ำ

ลูกหยายืดระยะเวลาให้ตัวเอง ไม่ใช่เพื่อไปหาเงิน แต่เพื่อให้มี

เวลาหายตัวออกจากวงโคจรของเด็กหนุ่ม

สองสามวันที่ว่านี่ละ...แผ่นแนบจ้า

ไอ้ตัว A-Math : โอเคคับ

ไอ้ตัว A-Math : สามวันนะพี่ ไม่มาผมไปหาถึงที่ได้อ

ใบหน้าหวานเบะปากคำว่าร้องไห้ แค่นี้ต้องชู้กันด้วย แม่ใจจะ
หวั่น แต่จะเผยได้ให้รู้ไม่ได้

LK.Yee : งั้นไม่โอนดีกว่า หนูมหล่อจะได้มาเยี่ยมบ้าน โอปะ

ไอ้ตัว A-Math : วู้ย! สาวๆ สมัยนี้น่ากลัว

ลูกหยีหัวเราะขำทั้งน้ำตา เธอไม่เคยเจอน้องตัวหรือน้องเต
แต่ดันเคยแชร์โลกเชินตัวเองให้อีกฝ่ายตอนสมัยเป็นเจ้ามือใหม่ๆ ที่
ต้องการสร้างความน่าเชื่อถือยืนยันว่าเป็นสสารมีตัวตน ต้องการที่อยู่
และสัมผัสได้

แล้วก็เพิ่งนึกขึ้นมาได้ตอนเด็กนี่ชู่นี้แหละ!

ช่างเถอะ...!ไหนๆ ก็เตรียมจะแผ่นอยู่แล้ว อีกสามวันมาก็ไม่เจอ
จ้า รอเรื่องซาค่อยว่ากันนะอะ!

ลูกหยีกดออกจากห้องแซตของน้องตัวหลังจากหยอดให้ฝ่าย
นั้นสบายใจ แล้วก็กดเข้าอีกห้องหนึ่งไปบอกความคล้ายๆ กัน เดว่า
สองหนุ่มน่าจะกำลังอยู่ด้วยกันจึงรับรู้แล้ว เพราะน้องอีกคนตอบกลับ
มาสั้นๆ

Archer : ครับ

หญิงสาวคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าไปในห้องอาบน้ำ เปิดก๊อกให้
เรนชาวเวอร์ไหลเทลงมาล้างความรู้สึกหนักๆ ที่กดทับในอกออกไป
ใบหน้าหวานแห่งนี้รับน้ำเย็นที่ชำระล้างลงมา สมอณิกย้อนไปถึง
ตอนก่อนจะกลับมาคนใด

‘ยายทวายคะ ลูกหยีจะไม่อยู่สักกระยะนะคะ พอดีหยีมีเรื่องให้

ต้องเดินทางนิดหน่อย น่าจะไม่ได้เข้ามาที่นี่สักพักค่ะ’

‘มีปัญหาอะไรไปเล่าลูกหยา ให้ยายช่วยกับบอกได้นะ’

ลูกหยาขอมอบคุณให้แก่ความอารีของผู้สูงวัย

‘ขอบคุณมากๆ เลยค่ะ แต่ปัญหาเล็กน้อยเอง หยาไม่รบกวนคุณยายหรอก’ ลูกหยาปฏิเสธไป

เธอจากใจว่าถ้าบอกไปยายทรายไม่มีอะไรจะช่วยเธอแน่ๆ แต่ปัญหาของเธอจะเอาไปรบกวนคนอื่นได้ยังไง แม้ว่าอีกฝ่ายใจดีและเอ็นดูเธอ แต่ว่ากันตามจริงแล้วก็รู้จักกันได้ไม่นาน จะให้รบกวนเรื่องเงินๆ ทองๆ ลูกหยาก็ไม่สบายใจ

เธอสบายใจที่จะซึ่งหนีหายหน้าไปสักพักในฐานะเจ้ามือหวยกับคนไม่รู้จัก ดีกว่าพาปัญหาไปให้คนที่เพิ่งรู้จักและมีแนวโน้มว่าจะเป็นกัลยาณมิตรเด็ดเนื้อร้อนใจ

เด็กหญิงลูกหยาฟังผู้ใหญ่คุยกันไม่รู้เรื่องเท่าไร แต่พอจับใจความได้ว่าพี่ลูกหยาจะไม่มากำหนดหน้าเศร้าเคล้าน้ำตา จนลูกหยาต้องปลอบอยู่นานโดยมียายทรายช่วยอีกแรง

สุดท้ายแม่หนูน้อยจึงยอมโบกมือบ้ายบายทั้งน้ำตา เกี่ยวก้อยสัญญาว่าห้ามทิ้งกันไป

“ใจทกที่เหลือแค่สองคนเอง แถมยังเป็นเด็กมหา’ลัย อย่างมากก็โวยวายแล้วอาจจะมาเยื่อนหน้าคอนโดนิดหน่อยเท่านั้น” ลูกหยาคิดถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ในอนาคต

“ถ้าไปแจ้งความ...อย่างมากที่สุดก็ลงบันทึกประจำวัน แล้วซื้อบัญชีก็เป็นชื่อคนอื่น” โอเครอด

ที่ลำคตัญตำรวจไม่ค่อยใส่ใจกับอะไรแบบนี้หรอก ขนาดเรื่องที่ควรใส่ใจยังไม่ทำกันเลย นับประสาอะไรกับเรื่องนี้ เว้นเสียแต่ว่าสองหนุ่มนั้นจะมีเส้นใหญ่ๆ มาเป็นไฟลนกัน

แต่ถ้าเส้นใหญ่จริงแสดงว่าบ้านมีเงิน แล้วถ้าบ้านมีเงินก็คง

ไม่มาเสียเวลากับเรื่องเศษเงินแค่นี้

หมายถึงว่าเศษเงินสำหรับคนมีเงิน มันต่างกับคนไม่มีเงินนะ
ซึ่งเธอจัดเข้าประเภทหลังนี่ละ

“ถ้ามาคอนโด อย่างมากก็อยู่ได้แค่ด้านล่าง เพราะไม่มีคีย์
การ์ด” หรือถ้าสภิกุลสูงขนาดตะล่อมถามจนรู้ว่าเธออยู่ห้องไหนและขึ้น
มาข้างบนได้ ตอนนั้นเธอก็ไม่อยู่แล้ว

ฝ่ามือบางยกลูบหยาดน้ำบนใบหน้าแล้วเอื้อมปิดน้ำ พยักหน้า
หงิกๆ กับตัวเองเมื่อได้ข้อสรุปที่ยืนยันความคิดก่อนหน้า

หายตัวไปสักพัก เดือนสองเดือนค่อยกลับมาใหม่ที่สุด

“นอกจากสองอย่างนี้ อย่างอื่นก็ไม่มีแล้ว”

แต่อาการตาชวากระตุกนี่คืออะไร